

Foto - E. Gabranovs

Svētku gājiens. Balvu ielās devās 30 darba kolektīvi. Svētki, kā uzskata Balvu novada domes priekšsēdētājs Jānis Trupovnieks, vieno un stiprina: “Tavs novads, mans novads, mūsu novads. Mani svētki, tavi svētki, mūsu svētki. Mūsu cilvēki, mūsu lēmumi – tā ir mūsu nākotne...”

Edgars Gabranovs

Aizvadītās nedēļas nogale aizritēja Balvu novada svētku zīmē, kurā neizpalika aktivitātes dažādām gaumēm. Gavilēja gan jauni, gan veci, gan viss novads kopumā, kā arī ciemiņi, kas bija sabraukuši no malu malām.

Pirms Bērības svētkiem Lāča dārzā kultūras darbiniece Aija Putniņa smēja, ka savus piecus gadus tā isti neatceras, jo tas bijis ļoti sen un nebija taisnība. Viņa lakoniski paskaidroja, ka vislielākā dāvana būtu vecāku klātesamība, kuras šobrīd vairs nav. Savukārt Balvu Kultūras un atpūtas centra vadītāja Dita Nīpere, iejūtoties piecgadnieces lomā, labprāt dāvanā saņemtu kādu piedzīvojumu. Gavilniekiem viņa vēlēja būt pārliecinātiem pašiem par sevi un drosmīgiem. Interesanti, ka Balvu novada domes priekšsēdētāja Jāņa Trupovnieka sapnis, kad viņam bija pieci gadi, piepildījās ar divu gadu nobīdi. “Tolaik sapņoju par velosipēdu,” viņš atcerējās. Novada vadītājs atzina, ka viņu priecē tas, ka svētku organizatoriem bija jauta fantāzijas brīvība, kā un ko labāk darīt: “Dāvājam uzticību ar ļoti lielu atbildību. Šķiet, šāda pieeja attaisnojas, jo tas dod cilvēkiem iespēju radoši izpausties. Novada svētku rīts sākas ar dievkalpojumu. Saņemām spēka vārdus, sev atgādinot, ka katra diena ir īpaša – gan ar lūgšanu, gan ar labām domām, gan ar labiem darbiem.” Uzrunājot bērnus, viņu vecākus, krustvecākus un ciemiņus, J. Trupovnieks uzsvēra, ka piecgadnieki sper savus pirmos soļus uz zināmi nezināmo: “Jums, krustvecāki, jānes atbildība par šīm mazajām dvēselītēm. Ja man

prasa, ar ko pašam saistās krusttēvs un krustmāte, tad, atceroties bērnību, tie bija saldumi, pirmās mašīnas un velosipēds. Bērni, atcerieties, ka krustvecāki ir jūsu labākie draugi.”

Jāsecina, ka ne mazāk atraktīvas un izzinošas bija citas aktivitātes. Lepnumu par mūsu novada ļaudīm neslēpa arī Balvu novada domes priekšsēdētāja vietniece Inta Kaļva, kuru sastapām tehnikas izstādē. Viņa priecājās, ka svētku rīts sākas svinīgi, jaudīgi un spēcīgi: “Svētku dievkalpojumā var izcelt atslēgas vārdus – kopībā ir spēks! Vispirms mums jādomā par tiem, kuri šeit dzīvo. Tad par tiem, kuri ir aizbraukuši – lai viņi brauktu atpakaļ. Treškārt, austrumu pierobežai jābūt saredzētai visos līmeņos – lokālā, nacionālā un Eiropas līmenī. Vai ir cerība? Jā, ļoti liela.” Viņa ir pārliecināta, ka burkāns un paldies vārdi jāvelta uzņēmējiem, kuri ne tikai grib strādāt, bet jau daudzus gadus strādā novadā: “Šorīt ļoti patika zaļais tirdziņš skvērā, kas atgādināja veco Eiropu – laba noskaņa, visi pozitīvi, sabraukuši no malu malām. Arī piekdien, baudot koncertus un brīnišķīgo laiku, ko Dievs mums devis, bija jaušama vienotība. Visa sākums ir mīlestība ģimenēs, mīlestība uz līdzcilvēkiem, – tad mums viss arī izdosies.”

Novada vadītājs, atklājot svētku koncertu, atgādināja, ka katra diena ir mūsu diena, katri svētki ir mūsu svētki: “Katrs darbs ir katra atbildība. Valsts ir tikai viena, kurā mēs dzīvojam, kura mums jāsarģā un kurā mums jābūt vienotiem. Ir cilvēki, ir svētki! Smaidot viens otram vēlēsim labu dienu, labu izdošanos, labus panākumus un kopā būšanu. Izbaudīsim satikšanās mirkli!”

*Turpinājums 4.-5. lpp.

Sacensības Balkanos

25.jūlijā plkst. 11.00 Balkanos notiks skrējēju un nūjotāju sacensības. Reģistrēšanās sāksies plkst. 10.15, dalījums vecuma grupās, distanču garumi no 0,5 km līdz 5 km. Sacensību organizators Pēteris Vancāns informē, ka veiktas izmaiņas nolikumā, proti, skrējiena visu trīs kārtu kopvērtējumā jāuzvar tikai divās kārtās. Pedējā kārtā obligāta!

Iespēja sacensties galda tenisā

25.jūlijā plkst. 10.00 Balvu sākumskolas sporta zālē ikvienam interesentam ir iespēja piedalīties Balvu novada atklāšanas čempionātā galda tenisā 2026. Turnīrā var piedalīties arī sportisti, kas ir Latvijas galda tenisa reitingā 1+. Reģistrācija sacensību dienā līdz plkst. 9.30.

Īsziņas

Aicina mācīties deputātu kandidātus

Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (KNAB) aicina deputātu kandidātus 30.jūlijā piedalīties tiešsaistes mācībās par priekšvēlēšanu aģitācijas ierobežojumiem un aizliegumiem pirms gaidāmajām 15. Saeimas vēlēšanām. Lai stiprinātu deputātu kandidātu zināšanas un preventīvi novērstu pārkāpumus, KNAB Politisko organizāciju pārkāpumu izmeklēšanas nodaļas pārstāvji mācībās aktualizēs būtiskākos aģitācijas ierobežojumus un aizliegumus, tostarp aizliegumu veikt slēpto aģitāciju un aģitācijā izmantot valsts un pašvaldību institūciju administratīvos resursus. Mācībās tiks aplūkoti arī jautājumi par mākslīgā intelekta izmantošanu priekšvēlēšanu aģitācijā.

Nākamajā
adugunī

● **Saruna ar Ilju Poli**
Balvenietis iestājas Hāvarda universitātē

● **Atklās izstādi**
10. Starptautiskais glezniecības plenērs

Ziemeļlatgales epicentrā

Visi ceļi ved uz Balviem

Guntra Gibala

Ir 2026.gada jūlija vidus. Termometra stabiņš un vasaras pilnbrieds sacenšas, kurš kuram parādīs jaudīgāku karstuma vilni, un šajā nedēļas nogalē abiem acimredzami ir izdevies sasniegt maksimumu. Kamēr lielākā daļa Latvijas sociālajos tīklos nogurusi strīdas par globālo sasilšanu vai kārtējā negaisa mākoņa trajektoriju, Ziemeļlatgalē, precīzāk – Balvos, 17. un 18.jūlijā notika kaut kas tāds, kas lika pat vietējiem ezeriem vilņoties nedaudz ritmiskāk un straujāk. Un tie bija Balvu novada svētki.

Tiem, kuri joprojām nezina vai izliekas nezinām: Balvu svētki nav vienkārši ierasts ieraksts kultūras pasākumu kalendārā. Tā ir sociālpsiholoģiska parādība. Tas ir unikāls brīdis gadā, kad pilsētā pēkšņi un masveidā atgriežas visi tie, kuri pirms desmit gadiem aizbrauca studēt uz galvaspilsētu vai ārzemēm, un visi tie, kuri vēl joprojām svēti tic, ka labākā ballīte pasaulē ir tur, kur tu pazīsti vismaz pusi no klātesošajiem rindā pēc kvasa. Šogad svētku devīze bija orientēta uz satikšanos, kopā būšanu un pilsētas dzīvīgumu, un, ticiet man uz vārda, šī satikšanās izvērtās tik intensīva, ka pat vietējie sakaru torņi brīžiem aizdomājās par eksistenciālām problēmām un pārslodzi.

Ja kāda svētku apmeklētāja mērķis bija mierīgas, akadēmiskas brīvdienas ar klusu dabas ainavu vērošanu un vientuļību, tad šajās dienās Balvu pilsētas robežzīme darbojās kā maģisks, neatgriezenisks portāls uz paralēlo dimensiju. Dimensiju, kurā miegs ir vājo mierinājums, bet cepta šašlika smarža – oficiālais pilsētas gaisa atsvaidzinātājs. Šī ir detalizēta reportāža par to, kā mums gāja divu dienu garumā, kā cīnījāmies ar saules dūrieniem, kāpēc daži no mums kabatās atrada negaidītus dārgumus un kāpēc mūs vairs nevar nobiedēt pat visnopietnākais negaiss.

1. NODAĻA Piektdienas jaunības eliksīrs jeb 3x3 basketbols un skvēra vibrācijas

Viss sākās piektdien, 17.jūlijā. Kamēr lielākā daļa Latvijas birojos vēl tikai tēloja strādāšanu un pulksten trijos pēcpusdienā sāka lēnām vērt ciet savus klēpj datorus, Tīrgus ielā pie pilsētas skvēra jau valdīja tāds decibelu līmenis un enerģija, ka to varēja sajust pat blakus esošajos pagastos. Piektiena tika stratēģiski un tālredzīgi atvēlēta jauniešiem, sportam un tiem, kuri sirdī vēl jūtas kā pusaudži – pat ja viņu ceļgali un mugura nākamajā rītā mēdz teikt kaut ko pilnīgi pretēju. Asfalta kušanas tests un fiziskās sagatavotības mīti, 3x3 basketbola turnīrs un tam paralēli organizētās sporta spēles burtiski pārvērtā Tīrgus ielu par vietējo NBA filiāli, kurā noteikumus diktēja nevis miljoniem lieli līgumi, bet gan tīra spītība un vēlme uzvarēt. Skatoties uz spēlētāju ātrumu, tribīnēs sēdošajiem radās pilnīgi loģisks jautājums: vai ir tiesa, ka Tīrgus ielas asfalts turnīra laikā sāka kust nevis no saules tveices, bet gan no spēlētāju skriešanas ātruma un kaislībām? Lai noskaidrotu patiesību, uzrunājām pašus cīnītājus.

Viesis no kaimiņu novada. Gulbenes novada pārstāvis ĢIRTS SERŽANTS, kurš ieradās iekarot Balvu grozus, pēc spēlēm smaidot atzina: “Brīnos, ka ar tādu basketbola ātrumu un enerģiju asfalts tiešām nav pilnībā izkusis!”

Viņš arī piebilda klasisko patiesību, ko zina ikviens, kurš jebkad ir stāvējis laukuma malā ar vēsu dzērienu rokās: “No malas viss vienmēr izskatās daudz vienkāršāk, nekā tas ir

realitātē.” Tomēr, kamēr daudzi pēc šāda svelmes maratona prognozēja masveida muskuļu stīvumu un lūgšanas pēc masiera, Ģirts par to tikai pasmējās: “Treneris Oskars mūs ir ļoti labi satrenējis, tāpēc muskuļi no rīta vispār nesāp.” Izrādās, labs sagatavošanās posms un regulāri treniņi spēj uzveikt pat visdedzinošāko jūlija asfaltu.

Paškritika, divāna eksperti un saldējuma glābiņš. Pilnīgi citu, daudz skarbāku un paškritiskāku skatījumu uz šo sporta kaislību vētru sniedza vietējais Balvu basketbola pārstāvis DEIVIDS ŠALAJEVS.

Viņš kategoriski noraidīja jebkādas romantiskas teorijas par personīgā talanta izraisītu karstuma vilni. “Asfalts nekuša no mana talanta, bet gan no parastas svelmes,” pašaieliedzīgi un atklāti noteica Deivids, paskaidrojot, ka pats šoreiz neesot bijis savā labākajā sportiskajā formā un neesot nospēlējis tā, kā pats no sevis būtu gaidījis. Nodarbojoties ar basketbolu, Deivids pamanīja interesantu fenomenu, ko svētku laikā varēja novērot ik uz soļa, proti, divāna un tribiņu ekspertu klātbūtni. Viņš atzina, ka no laukuma malas kļūdas vienmēr var pamanīt daudz labāk un precīzāk, nekā pašam atrodoties spēles epicentrā, kur lēmumi jāpieņem sekundes simtdaļā. Pateicoties regulāram treniņu režīmam, arī Deividam nākamajā rītā ķermenī nepamodās nekādi mistiski jauni muskuļi, jo slodze viņam ir ikdiena. Uz jautājumu par to, vai karstajā tveicē, emociju vadīti, sportisti neapdalīja mazākos skatītājus skvērā, Deivids nomierināja visus līdzjutējus: “Karstajā svelmē neviens bērns netika apbižots. Es vienkārši pats mierīgi aizgāju pēc sava saldējuma, jo uzskatu, ka basketbolu vispār nevar spēlēt, ja nav pilnīgi vēsa prāta un maksimālas koncentrēšanās.” Viņa galvenā atziņa pēc piektdienas maratona varētu kalpot kā moto ikvienam dzīves gadījumam: ja ir labs garastāvoklis un motivācija trenēties, tad tu agrāk vai vēlāk būsi izcils. Tam piekrita arī Ģirts no Gulbenes, kuram, par laimi, nebija jākaro ar bērniem par pēdējo saldējuma porciju: “Mamma man nopirka šokolādes saldējumu, tādēļ tādas sliktas domas vispār neradās. Biju nedaudz piekusis, bet kopumā viss bija vienkārši lieliski.” Piektiena pierādīja – sports, svelme un pareizā saldējuma garša spēj radīt ideālu starta pozīciju svētku turpinājumam.

2. NODAĻA Sestdienas tirdziņa anatomija: no koka karotes līdz universālajam mājas sīrupam

Sestdienas rīts pilsētā sākās ar klasisko, tradicionālo latviešu nacionālo modinātāju – amatnieku, mājažotāju un tirgotāju radīto troksni, kas jau ap pulksten astoņiem rītā pārpludināja ielas. Ja tu savā dzīvē neesi bijis Balvu svētku tirdziņā, tu neesi redzējis patieso, nesamāksloto tirdzniecības un psiholoģijas mākslu visā tās krāšņumā. Tirdziņš ir vieta, kur parastā cilvēka loģika un finanšu pratības noteikumi vienkārši beidz eksistēt. Cilvēks var ieiet tirdziņa zonā ar absolūti drošu, racionālu domu, – man vajag tikai apskatīties un nopirkt maizi –, bet jau pēc nepilnas pusstundas iziet ārā ar trim jaunām koka lāpstīnām (kaut mājās atvilktņē jau guļ piecas), milzīgu kūpināta speķa kluci, kas smaržo pat caur četriem plastikāta maisiņiem, un noslēpumainu mājas sīrupu, kura pārdevējs sola dziedēt visas kaites, ieskaitot sliktu garastāvokli pīrmēdienas rītos.

Pragmatisma un kaņepju eļļas triumfs

Ne visi ļaujas šim masveida patērētāju neprātam un mārketinga trikiem. Kamēr daļa apmeklētāju tirdziņa burzmā pilnībā pazaudēja kontroli pār saviem maciņiem un laika izjūtu, vietējā respondente EVITA VOIKA nodemonstrēja apskaužamu dzelzs disciplīnu un pragmatismu, sniedzot īsas, konkrētas un vērā ņemamas atbildes uz visiem tirdziņa

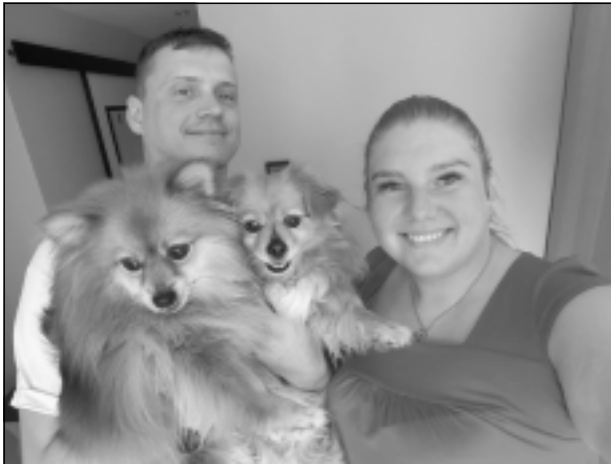

provocējošajiem jautājumiem.

Uz jautājumu par to, kādu dīvainu vai nevajadzīgu lietu viņa šogad nopirkusi mirkļa impulsa iespaidā, lai pēc tam mājās domātu, kur to likt, Evita atbildēja īsi un strikti: “Nenopirku.” Viņa arī neapstiprināja mītu par sekundēm, kas paiet no nevainīgā solījuma sev “tikai apskatīšos” līdz divu pilnu maisu stiepšanai abās rokās, norādot, ka viņai tā parasti nenotiek un pēdējā laikā vispār nav raksturīgi. Izrādās, tirdziņa mārketinga hipnoze neiedarbojas uz visiem. Mūsdienīgais tirdziņa elements, protams, ir digitālie norēķini. Kamēr pirms desmit gadiem uz tirdziņu bija jādodas ar prāvu skaidras naudas rulli kabatā, mūsdienās gandrīz katram otrajam mājažotājam pie priekšauta ir piestiprināts moderns termiņālis. Tomēr, kā uz šo tehnoloģisko revolūciju reaģē paši pārdevēji? Evita Voika, mēģinot norēķināties mūsdienīgi, nekādas dramatiskas ainas nenovēroja: tirgotāji nekā īpaši nereaģēja uz viedierīču pikstināšanu, pieņemot to kā pilnīgi pašsaprotamu 2026. gada realitāti. Un kas tad bija tas maģiskais produkts, kuram izdevās iziet cauri Evitas stingrajam atlases filtram un kurš aizstāja tradicionālās jūlija vilnas zeķes vai cidoniju sīrupu? Tā bija kaņepju eļļa – veselīgs, praktisks un vērtīgs pirkums, kas lieliski raksturo vietējo ražotāju augsto kvalitāti. Evita arī apstiprināja, ka, neskatoties uz lielo tirgotāju pārpilnību no visas Latvijas, viņa bez jebkādām problēmām spēja skaidri atšķirt, kurš tirdziņā ir vietējais, Ziemeļlatgales ražotājs, un kurš ir iebraucējs no cita reģiona. Vietējais šarms un identitāte joprojām ir neklūdīgi nolasāma.

3. NODAĻA Svētku gājiens – Balvu spožums, krāsas un enerģija

Sestdienas pēcpusdienā pienāca laiks vienai no visgaidītākajām, emocionālākajām un vizuāli krāšņākajām svētku sastāvdaļām – lielajam svētku gājenam. Pulcēšanās pie vietējās luterāņu baznīcas atgādināja labi plānotu, stratēģisku operāciju, kurā simtiem cilvēku, spītējot karstuma rekordiem, centās ieņemt savas pozīcijas. Gājiens ir unikāls ar to, ka tajā uz mirkli pilnībā izzūd jebkāda sociālā hierarhija vai ikdienas amatu nopietnība – tajā plecu pie pleca piedalās visi: pagastu pārstāvji, uzņēmumi, biedrības, pašvaldības iestādes un radošie kolektīvi.

Skaistums gājiena sākumā un orķestra kāre. Foto redzama Agita ar vīru Mārtiņu un sunītēm – Fifu (tuvāk Agitai) un Besiju.

Lai saprastu, kā gājiens izskatījās no malas un kādas emocijas tas izraisīja, uzrunājām AGITU PAULIŅU-MELNI, kura kopā ar saviem četrkājainajiem pavadoņiem bija izvēlējusies ļoti gudru un stratēģisku taktiku skatītāju rindās.

“Bijām ēnā, kur blakus gandrīz neviena nebija. Atradāmies praktiski gājiena pašā sākumā,” stāsta Agita, paskaidrojot savu izvēli. Šāda pozīcija sniedza milzīgu priekšrocību, ko vēlāk svelmē novērtēja ikviens: “Mēs visus redzējām vēl skaistus, jautrus, joprojām enerģiskus, jo cilvēku gājiena sākumpunktā vēl nebija tik ļoti daudz. Cik saprotu, lielākie skatītāju pūļi jau gaidīja tālāk pa Brīvības ielu, tāpēc mēs visus redzējām pilnīgi nenogurušus un priecīgus.” Kā lielāko gājiena emocionālo lādiņu Agita izcēla tieši muzikālo pavadījumu, kas burtiski vibrēja cauri visai pilsētai. “Bungu rīboņa un viss kopumā... es vienkārši dievinu orķestri, es dievinu to neatkārtājamo atmosfēru, kas rodas gājienos, tāpēc man ļoti, ļoti patika!” viņa neslēpj savu sajūsmu un pat izvirza konstruktīvu priekšlikumu nākotnes organizatoriem: “Manis pēc tur varētu būt vēl vismaz divi orķestri! Lai visu laiku var dzirdēt to ritmu – vēl pa vidu gājenam un arī beigās varētu ielikt kādu orķestri, lai svētku atmosfēra nepazūd ne uz mirkli.”

*Turpinājums 3.lpp.

Ziemeļlatgales epicentrā

*Sākums 2. lpp.

Gājiens izvērtās par interesantu piedzīvojumu ne tikai cilvēkiem, bet arī Agitas mīlulēm – sunītēm Fifai un Besijai. Izrādās, abas četrkājainās dāmas ar lielu interesi vēroja visu apkārt notiekošo, un viņām īpaši pie sirds gāja gājienā iesaistītie zirgi un citi suņi – vērotāji. Tomēr vislielākais un negaidītākais pārsteigums, kas Agitu un viņas līdzgaitniekus burtiski pārsteidza un patikami šokēja, bija kāda uzņēmuma dalība, ko parasti neierasti redzēt reģionālo svētku gājienos. “Par ko mēs visvairāk izbrīnījāmies un kas mums ārkārtīgi patika – tur bija pārstāvētas ne tikai pašvaldību iestādes un vietējie kolektīvi. Mūs ļoti izbrīnīja, ka gājienā piedalījās veikala “Maxima” pārstāvji!” atklāj Agita. Šis fakts lika viņai nopietni aizdomāties par pilsētas un uzņēmējdarbības kopienu: “Tas vēl jo vairāk lika padomāt – lai gan viņi strādā pavisam citā uzņēmumā, lielā firmā, kas nav pašvaldības struktūra, viņi tāpat visi ir tieši tādi paši mūsu Balvu iedzīvotāji.” Viņa uzskata, ka šī ir lieliska tendence, ko noteikti vajadzētu attīstīt: “Nākamajos svētku gājienos varētu vēl vairāk tieši vietējie veikali vai citi Balvu uzņēmēji piedalīties. Mēs bijām patikami pārsteigti, tas bija ļoti forši, ka “Maxima” piedalījās.” Uz provokatīvo jautājumu par to, kā rīkotos, ja gājiena laikā pēkšņi uznāktu pamatīgs, neprognozējams vasaras negaiss un gāziens, Agita parādīja īstu, nesalauzamu Balvu raksturu un spītu: “Es pilnīgi noteikti neskrietu prom! Mēs stāvējām tuvu jumtiņam, tāpēc visdrīzāk vienkārši nedaudz ielistu zem tā, stāvētu turpat un kaifotu. Es nebēgtu prom no gājiena, bet paliktu un turpinātu skatīties līdz pašam beigām.” Šī atbilde perfekti rezumē visas pilsētas noskaņojumu – ja reiz mēs esam sanākuši svinēt, tad mūs neapturēs ne svelme, ne negaiss.

4. NODAĻA
Vakara muzikālais maratons un estrādes maģija

Kad saule sāka lēnām slidēt lejup aiz Balvu ezera horizonta un tveice no dedzinošas pārvērtās patikami siltā vasaras vakarā, visa pilsētas enerģija un apmeklētāju straumes plūda it kā vienā virzienā – uz Balvu pilsētas estrādi. Sestdienas vakara muzikālā programma bija sastādīta kā pamatīgs, daudzveidīgs kokteilis, kurā katra paaudze un katra muzikālā gaume varēja atrast savu virsotni. Šis vakars pierādīja, ka estrādes dēļi spēj izturēt neiedomājamu enerģijas lādiņu.

Negaidītie atklājumi, kora maģija un “The Sound Poets” nostalgija. Svētku koncerti bieži vien ir tā vieta, kur mēs negaidīti atklājam jaunus mūzikas apvāršņus. Balveniete BEĀTE KUDRJAVCEVA atklāti atzina, ka vakars viņai sagādājis lieliskus pārsteigumus: “Mani ļoti pārsteidza grupas “Idille” koncerts, kas notika piektdienas vakarā. Es par viņiem, protams, biju dzirdējusi jau iepriekš, bet nekad dzīvē nebiju iedomājusies, ka man tik ļoti, ļoti iepatīktos viņu izpildītās dziesmas!”

Taču ar to viss nebeidzās – vietējo svētku lielākais šarms ir iespēja nojaukt barjeru starp skatītāju un mākslinieku. “Bija ārkārtīgi jauki viņus visus klātienē satikt un personīgi parunāties,” atklāj entuziaste, uzsverot pasākuma silto un pieejamo gaisotni. Tomēr istā emocionālā vētra un maģija sākās brīdī, kad uz skatuves kāpa viena no Latvijas jaudīgākajām koncertgrupām. “Es noteikti nebiju gatava tam, cik iespaidīgs izvērtīsies “The Sound Poets” koncerts,” stāsta Beāte. Grupas spēja komunicēt ar auditoriju un radīt unikālu atmos-

fēru bija jūtama katrā notī: “Jau no paša sākuma viņi burtiski ievilka tajā skaistajā nostalgijā, bet koncerta nobeigums ar leģendāro dziesmu “Karogi” – tā bija pati vislabākā sajūta pasaulē!” Šo emocionālo vilni vēl vairāk pastiprināja un pacēla kosmiskos augstumos Daugavpils Tumšzilaīs koris, kura klātbūtne uz skatuves nebija tikai formāls papildinājums. Jauniete īpaši uzteic viņu māksliniecisko limeni un enerģētisko atdevi: “Koris bija vienkārši perfekti sagatavojies! Skatoties uz viņiem, uzreiz pārņēma sajūta, ka gribas absolūti visām dziesmām dziedāt līdzī pilnā balsī.” Kopkoris un grupa radija tik spēcīgu sinerģiju, ka parka skatītāju rindas uz brīdi pārvērtās par milzīgu, vienotu organismu.

Zaļumballes neprāts, “Dziļi violets” jauda un lēkāšanas detokss

Kad oficiālā koncerta daļa izskanēja, estrāde pat nedomāja iztukšoties – bija laiks tam, bez kā Latgales vasaras svētki vispār nav iedomājami – lielajai zaļumballei. Šogad organizatori bija parūpējušies par stratēģiski izcilu balles sākumu, uzticot deju grīdas iekurināšanu grupai, kurai nav jēdziena ‘bremzes’. “Šogad zaļumballe bija vienkārši ideāla, ko jaudīgi iesāka grupa “Dziļi violets”!” sajūsma neslēpj Beāte. Nauris Brikmanis un viņa radošā komanda uzreiz uzlika tik augstu enerģijas latīņu, ka deju placis burtiski eksplodēja jau pirmajās minūtēs. “Un, protams, es ārkārtīgi vēlējos, lai viņi uz skatuves būtu palikuši vēl ilgāk! Visas viņu izpildītās dziesmas bija tik jaudīgas un maksimāli izbaudāmas,” konstatē jauniete. Grupas repertuārs un humora pilnie starpbriži neļāva apsēsties ne uz mirkli. Tomēr, kā jau katrā kārtīgā divu dienu svētku maratonā, fiziskie resursi agri vai vēlu liek par sevi manīt, īpaši, ja dejots tiek ar pilnu atdevi. Pēc tam, kad “Stabu ielas muzikanti” pārņēma balles stafetes kociņu un turpināja griezt svētku karuseli, jauniete atzina, ka pēc tik intensīva starta ķermenīs pieprasījis nelielu pauzi: “Protams, vēlāk jau vēlējos nelielu atpūtu no tās visas trakās lēkāšanas.” Šī isā atpūta pie estrādes kafejnīcu galdiņiem, vērojot, kā citi spītīgi turpina mīt deju grīdu līdz pat rīta gaismai, ir klasisks un neatņemams Balvu zaļumballes rituāls, kas tikai apstiprina – svētki ir izdevušies par visiem simts procentiem.

5. NODAĻA
Kāpēc Balvu svētki ir labāki par festivālu “Coachella”?

Nobeigumā, kad pēdējās zaļumballes notis ir aplukušas un pilsēta lēnām mēģina atgriezties savā ierastajā, mierīgajā ikdienas ritmā, jautājums paliek atklāts: kas ir tas maģiskais fenomens, kas padara šos vietējos svētkus tik neatkārtojamus, un kāpēc mēs tos atļaujamies salīdzināt ar pasaules slave-nākajiem mūzikas festivāliem?

Atmosfēra, ko nevar nopirkt ne par kādu naudu. Uz šo jautājumu vislabāk un visatklātāk atbildēja balveniete KETRĪNA RAZGALE (foto – no kreisās), kura pati svētku laikā aktīvi darbojās un vadīja radošās meistarklases jauniešiem.

Viņai ir pilnīgi skaidrs redzējums par to, kāpēc Balvu novada svētki viegli izpogā tādu komerciālo gigantu kā Kalifornijas “Coachella”: “Man liekas, ka mūsu svētki ir labāki, jo tie vispirms nav tik dārgi kā “Coachella”. Un galvenais – atmosfēru veido nevis tas, cik slavens ir mākslinieks vai cik iespaidīga un dārga ir skatuve.” Kā piemēru Ketrīna min vienu no emocionālākajiem svētku koncertiem: “Piemēram, tur, kur

uzstājās grupa “The Sound Poets”, lielāko vērtību radija tieši cilvēki, kuri bija apkārt.” Viņa dalījās arī savos personīgajos novērojumos no meistarklasēm, kuras organizēja kopā ar jauniešu komandu: “Bija ļoti patīkamas sajūtas, kad mēs vadījām meistarklases ar tiņiem. Cik tur nāca cilvēku – gan vecāki, gan bērni! Un viņi visi gribēja parunāties, un tas bija vienkārši forši. Es pati daudz ko jaunu uzzināju, piemēram, par veco skolu un tamlidzīgi. Tāpēc man liekas, ka Balvu svētki ir labāki – te ir tāda atmosfēra, ko vienkārši nevar nopirkt ne par kādu naudu.”

Sociālo tīklu paģiras un savas sejas meklēšana storijos

Vēl viens mūsdienu svētku fenomens ir tā saucamās “sociālo tīklu paģiras”, kad nākamajās dienās pēc pasākuma tavš “Instagram”, “Facebook” un “TikTok” *fīds* sastāv tikai un vienīgi no koncertu video ierakstiem. Kā ar to plāno tikt galā Ketrīna? Viņa šo periodu uzskata nevis par apgrūtinājumu, bet gan par ļoti patīkamu pēcsajūtu: “Domāju, ka kādu laiku būs vēl ļoti patīkami atgriezties pie šīm fotogrāfijām un video, jo tie atgādinās man par svētku burvīgajām dienām. Pēc tam jau dzīve un ikdiena atgriezīsies ierastajā ritmā.” Viņa atzīst, ka šis digitālais pēcsvētku vilnis rada kopienas sajūtu: “Tas ir tāds patīkams periods, jo tu skaties telefonā un domā: jā, es arī tajā koncertā biju! Es, piemēram, vakar skatījos grupas “The Sound Poets” oficiālos storijs *Instagramā* un tur pēkšņi starp skatītājiem varēju skaidri ieraudzīt sevi! Tas ir ļoti forši.”

Satiksmes paradoksi un pēcsvētku dārgumi kabatās

Atgriešanās pie parastās pilsētas satiksmes pēc tam, kad Brīvības un Turgus ielas stūrī divas dienas varēja satikt pilnīgi visus, vienmēr ir nedaudz dīvaina. Ketrīna apstiprina, ka tas tiešām ir neparasti: “Svētku laikā pilsēta ir pilna ar cilvēkiem. Piemēram, kad darbojās tirdziņš, mēs gājām kopā ar mammu divatā – paejam burtiski trīs soļus, un mamma uzreiz satiek kādu paziņu! Un viņi visi uzreiz saka: “Ui, tā ir tava meita? Jau tik liela izaugusi!” Bija tik forši satikt mammas pazīstamos, kā arī iepazīties ar jauniem cilvēkiem vai satikt kādu vecu paziņu, kuru ikdienas dzīvē un steīgā nekad neizdodas satikt darba dēļ.” Un kā ir ar tiem noslēpumainajiem pēcsvētku dārgumiem, ko mēdzam atrast savu apģērbu kabatās svētdienas pēcpusdienā? Kamēr citi tur atrod saburzītus čekus vai konfekšu papīrus, Ketrīna savā kabatā atrada īstu, vēsturisku un emocionālu dārgumu. “Es atradu nozīmīti no “Ķiršu dārza”,” smaidot stāsta jauniete, paskaidrojot šī priekšmeta ceļojumu: “pašā “Ķiršu dārzā” es patiesībā nepiedalījos, jo tajā brīdī biju ceļojumā Horvātijā. Bet man iedeva diplomu, jo viņiem nupat bija apaļa 40 gadu jubileja. Un līdz ar to man iedeva šo piemiņas nozīmīti, un tas ir tas skaistais dārgums, ko es šodien atradu savā kabatā.”

Lielākā vērtība – lepnums par savu novadu

Uz galveno un svarīgāko jautājumu – vai šādas divas dienas gadā izdara lielāku darbu pilsētas patriotismā nekā jebkura dārga oficiālā reklāmas kampaņa vai tūrisma brošūra, Ketrīna atbild ar pārliecinošu ‘jā’: “Noteikti! Tāpēc, ka neviena reklāma pasaulē nevar mākslīgi radīt tādas emocijas, ko rada šī kopā būšana – gan ar bērniem meistarklasēs, gan ar vecākiem, gan ar mūziķiem uz skatuves, kuru atdevi jūt pūlis.” Viņas vārdi perfekti formulē Balvu galveno noslēpumu: “Manuprāt, tieši cilvēki ir lielākā Balvu vērtība. Man, piedaloties šādos svētkos, radās milzīgs lepnums par savu novadu, ka mēs paši arī varam paņemt un sarīkot kaut ko tik grandiozu, apjomīgu un patiešām foršu!” Lai šo iegūto grandiozo svētku enerģiju nesakautu pelēkais un drūmais rudens, Ketrīnai jau ir gatavs skaidrs darbības plāns tuvākajiem mēnešiem. Viņa neplāno sēdēt malā: “Es turpināšu aktīvi darboties Balvu Bērnu un jauniešu centrā (BBJC), piedalīšos “Manifest” pasākumā un palīdzēšu tur visu organizēt – man šo iespēju piedāvāja Gunita Mincāne, un es ar prieku palīdzēšu. Tāpat augustā vēl plānoju strādāt bērnodārzā. Domāju, ka šī svētku enerģija saglabāsies, jo es ikdienā turpināšu satikt tos pašus pazīstamos cilvēkus un bērnus, kurus nupat satīku svētku meistarklasēs.”

Balvu novada svētki ir noslēgušies, atstājot aiz sevis iztukšotus saldējuma ledusskapjus, nedaudz nodeldētu Turgus ielas asfaltu, kaņepju eļļas pudeles mājās un, pats galvenais, neizdzēšamas atmiņas un lepnumu. Pilsēta ir pierādījusi, ka tās patiesais spēks nav akmeņos vai celtnēs, bet gan cilvēkos, kuri prot strādāt, sportot, tirgoties un svinēt tā, kā nekur citur pasaulē. Tiksimies nākamgad – un neaizmirstiet laikus sagatavot visērtākos apavus!

*Sākums 1. lpp.

Dubultsvētku diena. Ivans un Laura, dodoties uz Lāča dārzu, priecājās, ka viņu meitiņu Adelīnu suminās Bērības svētkos tik nozīmīgā dienā: “Patīkami, ka vienlaikus norit arī novada svētki.” Adelīna, taujāta, kādu dāvanu vēlētos saņemt, atklāja: “Lācīti.”

Neiet viegli. Aiga un Dainis Keiseļi, vērojot meitiņu Undīnes un Airisas smaidus, sprieda, ka viņi ir satraukušies vairāk nekā bērni. “Gaviļniece Undīne (foto – no kreisās) dāvanā kāro saņemt bēbi,” zināja teikt mamma. Savukārt tētis, smaidot atklāja, ka ar trīs dāmām tik galā nav viegli, un piebilda: “Vajag daudz pacietības.”

Godam pilda pienākumus. Krustvecāki Jānis un Līga Stafecki, šūpinot krustmeitiņu Emiliju Kokoreviču, sprieda, ka labiem krustvecākiem vienmēr jā rūpējas un jāsamīļo savs krustbērniņš. “Būs arī dāvanas,” viņi solīja.

Tirdziņā. Vinogu stādu tirgotājs Raimonds no Siguldas (foto – no labās) latgaliešiem vēlēja visu to labāko: “Lai ir izturība un lai droni pie jums nelido.” Pircēji Ainis un Anna, kā arī viņu dēliņš Marks atzina, ka tirgū meklē veselīgus našķus bērniem.

Kaimiņi. Ekskavatora vadītāja lomā veiksmīgi iejutās četrgadīgais Everts. Viņa vecāki Artūrs un Sindija Spaliņi no Gulbenes atzina, ka mērķtiecīgi devās uz Balvu novada svētkiem: “Te ir interesanti un viss bez maksas.” “Lai latgaliešiem daudz naudas!” vēlēja Artūrs. “Esiet labsirdīgi!” piebilda Sindija.

Balvos ir labi! Railijas Silinieces (foto) tētis Aigars Silinieks un mamma Rēzija Kristiāna Rudzīte atklāja, ka pirms diviem gadiem no Anglijas atgriezās Latvijā. “Mājas ir mājas. Šādi svētki vieno cilvēkus,” piebilda Aigars.

Kas ir zolīte? Zolītes turnīra tiesnesis Mārtiņš Plēsums no Rīgas (foto – no labās) zināja teikt, ka turnīrā spēlē 19 dalībnieki: “Kas ir zolīte? Tā ir latviešu tradicionālā prāta spēle, kurā nepieciešama laba atmiņa, taktika un loģiskā domāšana.” Pirmo vietu izcīnīja Jānis Rūdolfis, aiz sevis atstājot Imantu Sprukuli un Valdi Sērmūkšu.

Omulīga idille. Ielu kafejnīcu labumus Balvu pilsētas parkā izbaudīja novadniece Dace Ceplīte no Cēsīm (foto – no kreisās) kopā ar Līvu un Eniju. “Šoreiz ar meitiņu Eniju apzināti atbraucām uz novada svētkiem, lai palūkotos, kā tos dzimtajā pusē svin. Balvos nedzīvoju jau 20 gadus,” viņa pastāstīja. Lūgta atklāt bērības piedzīvojumus Balvos, Dace atzina, ka neizpalika blēņas, piemēram, *kariņa* spēlēšana ēkā, kur šobrīd atrodas Balvu Novada muzejs. “Arī sienas tika apkrāsotas,” atminējās novadniece.

Lepojas ar vislabāko tēti. Balvenietis Alvis Ločmelis no Balviem lepojās ar meitiņas Alīnas dāvāto kreklu, kas apliecina, ka viņai ir vislabākais tētis. “Labam tētim jābūt tādām kā mans tētis. Kādam? Viņš nav skops. Vai bargs? Dažreiz, bet es protu pielabināties,” prātoja meitiņa. “Jūtamies jauki. Novada svētki ir ne tikai vecākiem, bet arī bērniem un ciemiņiem,” piekrita Alviņa māsiņa Ingūna Cīrule un viņas meitiņa Annija.

Tehnikas izstādē. Divgadīgās Eiprilas no Balviem tētis Ēriks Pušpurs neslēpa prieku, ka novada svētkos padomāts par bērnu izklaidi, tostarp par iespēju pasēdēt lielā traktorā.

Kas tas tāds?! Renāte un Dinārs no Gulbenes ar lielu interesi aplūkoja pašvaldības policijas aprīkojumu, tostarp elektrošokeri.

Nebija sāpīgi. Robežsardzes *busiņā* Amēlijai Putniņai no Balviem un Adrijai Silai no Naudaskalna noņēma pirkstu nospiedumus. Meitenes zināja teikt, ka tas nepieciešams, lai noķertu ļaundarus.

Iespaidīga ģimene. Sandra lepojās, ka Kuļšu ģimene ir ļoti kupla: “Tāpat brāļa meitenes ir atbraukušas no Īrijas.” Novadniece Kristīne ar vīru Edgaru apsoliya, ka Balvos atgriezīsies tad, kad dosies pensijā.

Izbauda Ziemeļlatgales labumus. Vija Plūme no Jumpravas žurnālistam pavēstīja, ka katru gadu kopā ar māsu Ināru Punduri, sapulcinot bērnus, mazbērnus un draugus, dodas ekskursijā: “Šoreiz tas ir Balvu novads. Īpašs prieks, ka esam šeit dienā, kad novadā svin svētkus. Lai visiem labi klājas, lai ir darbs un veselība!”

Radošākais kolektīvs. Bērzkālnes pirmsskolas izglītības iestādes kolektīvs gājienā apliecināja, ka ir rotaļlietu karaļvalsts pārzinātāji.

Skalākais kolektīvs. “Balvu vilcenes”, kā vienmēr, *paņēma* ar jaudu.

Saliedētākais kolektīvs. Baltinavas apvienības pārvaldes ļaudis pārsteidza ar labestību, smaidu un laba vēlējumiem.

Saņem skatītāju simpātiju balvu. Rugāju apvienības pārvaldes vadītāja Sandra Kapteine, lūgta atklāt stratēģiju, kā izdevās iegūt galveno balvu, smaidot paskaidroja, ka palīdzēja apģērbā dominējošā zilā krāsa, tāpat kā Daugavpils Tumšzilā koncerta fascinējošā uzstāšanās: “Sākumā šķita, ka nekas nesanāks. Tad visi četri pagasti sarosījās, un būtībā gājiens Balvos mūs vēl vairāk saliedēja.”

Mudina priecāties. Baltinavas amatiereteātra “Palādas” aktieri, tostarp Ontons i Anne, nešaubās, ka svētkos ir jāpriecājas.

Iespaidīgākais transporta noformējums. Trīs skaistumkopšanas salona “Epivax” daiļā dzimuma pārstāves izcēlās ar iespaidīgu iznācienu jeb izbraucienu.

Mūsējais. Grupas “The Sound Poets” lideris, solists un dziesmu autors Jānis Aišpurs svētku dalībniekus uzrunāja ne tikai latgaliski, bet arī neslēpa, ka bērniņu pavadījis Borisovā, turklāt brālēns savulaik aicinājis uzstāties festivālā “Osvalds”: “Tolaik nesanāca, bet šodien esmu kopā ar jums. Tāpat ļoti lepojos, ka abi mani vectēvi – gan no Žiguriem, gan no Balviem – ir vislabākie.”

Lai baudītu kultūru, kāds ieslēdz televizoru, cits dodas uz galvaspilsētas teātri, bet daļa cilvēku to savā kopienā rada paši. Lai vai kā, kultūra tieši ārpus pilsētas kļūst par nozīmīgu instrumentu sabiedrības saliedēšanai un vietējās identitātes stiprināšanai. Vai eksistē ģeogrāfiska robeža, kur sākas lauku kultūra un beidzas pilsētas? Un kā lauku kultūras kolektīvos iekļaujas jaunpieņacēji, apvienojoties cilvēkiem no dažādiem Latvijas reģioniem – lauku nomalēm un lielpilsētām?

Mazāk cilvēku, bet

Pēdējos gados arvien biežāk dzirdami stāsti par cilvēkiem, kuri apzināti izvēlas pamest pilsētas vidi un pārcelties uz laukiem. Šī kustība vairs nav tikai romantizēts sapnis par mieru un dabu – tā kļūst par reālu dzīves stratēģiju ģimenēm, jaunaļiem profesionāļiem un uzņēmējiem valstī. Lauki vairs netiek uztverti tikai kā “vietas, no kurām aizbrauc”, bet arvien biežāk kā vietas, uz kurām atgriežas. Taču pārcelšanās nav vienkāršs solis. Tā prasa drosmi, pielāgošanos un spēju pieņemt jaunu ikdienas ritmu, kļūst par apzinātu izvēli, kas atspoguļo sabiedrības attieksmes maiņu pret darbu, dzīves kvalitāti un vidi, kurā audzināt bērnus un veidot nākotni. Istenojot projektu “Jaunā adrese – lauki” 21 publikācijā sarunās ar speciālistiem un vietējo kopienu iedzīvotājiem meklēsim atbildes uz jautājumiem, cik liela loma, pārceloties uz laukiem, ir infrastruktūrai, darba piedāvājumam un vietējai kopienai? Ko Latvija var iegūt vai zaudēt no kustības “no pilsētas uz laukiem”?

Intervija

Lauku kultūra – kvalitatīva un ar sirds siltumu

Jau kopš 2014.gada oktobra Gulbenes novada Lejasciema kultūras nama vidējās paaudzes tautisko deju kolektīva “Unce” vadītāja ir pieredzes bagātā skolotāja un kultūras darbiniece DAIGA TIPĀNE, kura ar savu uzņēmību un gadu gaitā krāto profesionalitāti turpina kopt un pilnveidot tautas deju tradīcijas.

Deju kolektīvs dibināts 1996.gada rudenī, kad uz pirmo mēģinājumu sanāca Lejasciema pagasta cilvēki, kuriem tautas dejas ir sirdslieta. Bet kāds bijis Jūsu ceļš uz kultūras lauciņu?

– Mana dzimtā vieta ir Alūksnes novada Zelīņu pagasts, bet deju pasaulē nonācu, kad strādāju par skolotāju Mālpes pamatskolā (arī Alūksnes novadā), kur tolaik nebija cilvēka, kurš varētu vadīt bērnu deju kolektīvu. Mani uzrunāja pildīt šos pienākumus, kam arī piekritu. Pēc tam pienāca laiks, kad, lai mācītu dejojot tautiskās dejas, mācīties vajadzēja arī pašai. Tādēļ, kad dzīves ceļi mani aizveda uz Lejasciemu un sāku tur strādāt, paralēli apmeklēju kursus Rīgā, kur pamatīgāk apguvu specifiskās deju mākslas zināšanas. Savukārt, kad Lejasciema deju kolektīvs “Unce” palika bez vadītājas, šos pienākumus uzticēja man. Tiesa, sākotnēji tam ne īpaši vēlējās piekrist, jo līdz tam biju guvusi pieredzi tikai bērnu un jauniešu mācīšanā dejojot. Tas man bija zināms lauciņš, bet vadīt vidējās paaudzes deju kolektīvu nozīmēja strādāt jau ar pieaugušiem cilvēkiem, kuriem katram ir savs raksturs. Tā noteikti ir krietni lielāka atbildība un izaicinājums, bet mani iedrošināja iepriekšējā un pirmā “Unces” vadītāja Edīte Ķikuste. Savukārt pati deju kolektīvos esmu dejojusi, kā mēdz teikt, cik vien sevi atceros!

“Unce” no citiem deju kolektīviem īpaši atšķiras ar to, ka tur ir diezgan daudz jaunpieņacēju, kuri atgriezušies dzīvot no pilsētas uz laukiem. Sanāk, ka arī pati esat jaunpieņacēja – no Alūksnes novada uz Gulbenes pusi!

– Jā, lai arī attālums no Alūksnes uz Gulbeni nav liels, bet tā patiešām ir! Deju kolektīvā “Unce” kopumā ir divdesmit dalībnieki, no kuriem šobrīd trīs cilvēki no deju tradīcijas pārņēmuši

pauzīti. Proti, divām dalībniecēm piedzimuši mazuļi, bet viens puisis pilda dienesta pienākumus Nacionālajos bruņotajos spēkos un bija devies uz misiju Āfrikā, bet nākamajā sezonā sola atkal būt ierindā. Runājot par jaunpieņacējiem, nupat mūsu kolektīvam pievienojās lejasciemietis Viesturs Grapmanis, kurš iepriekš vairākus gadus dzīvoja Rīgā, bet tagad atgriezies uz savām mājām Lejasciemā un mūzikas skolā strādās par pušaminstrumentu skolotāju. 2017.gadā no Rīgas atpakaļ uz Lejasciemu pārcēlās dzīvot un kolektīvam pievienojās arī Mārtiņš un Kristīne Medņi, Ieva un Edžus Kūriņi, Lauris un Rita Vanagi, kuri piecpadsmit gadus dzīvoja Rīgā, kā arī Vita Linuža-Biteniece – viņa arī iepriekš dzīvoja Rīgā. Līdz ar to kopš 2014.gada, kad kļuva par “Unces” vadītāju, pieci deju kolektīva dalībnieki “Uncē” deju joprojām, bet pārējais sastāvs ir nomainījies, tostarp pievienojušies no citām Latvijas pilsētām un uzsākuši dzīvot laukos. Jāpiebilst, ka lielākā daļa deju kolektīva dalībnieku ir arī pāri dzīvē.

“Unce” savas pastāvēšanas laikā piedalījies visos dziesmu un deju svētkos, kā arī dažādos citos pasākumos. Kas ir šī kolektīva panākumu atslēga?

– Laikā, kad kļuva par deju kolektīva vadītāju, tā dalībnieki uzsvera, ka viņu galvenais mērķis ir vienkārši mīlēt tautas dejas un būt kopā, bet centieni gūt augstus profesionālos panākumus nav pats svarīgākais. Tomēr to, cik ļoti “Unces” dalībnieki mīl savu nodarbošanos, parāda arī fakts, ka iepriekšējā skatē mums, kā mēdz teikt, izdevās iedot augstākajā pakāpē. Par to ir ļoti liels prieks un gandarījums, jo beidzot mūsu darbs vainagojies ar šādu burvīgu panākumu. Runājot par dalību pasākumos, piemēram, “Unce” katru gadu jau tradicionāli priecē lejasciemiešus Lieldienās neatkarīgi no laikapstākļiem – tie ir silti vai ne īpaši jauki. Savulaik mūsu kolektīvā bija arī divas Līgas un viens Jānis, tādēļ vasaras saulgriežos Lejasciemā piedalījāmies koncertā un dejojām gleznainā vietā pie dīķīša. Savukārt 2019.gadā kopā ar Lejasciema kultūras nama vadītāju nolēmām, ka turpmāk jāriko pasākumi burvīgajā Lejasciema estrādē, aicinot ciemiņus no citiem novadiem, piemēram, no Gulbenes, Smiltenes novada Variņiem un Virešiem. Kā nu kurā

Daiga Tipāne. Deju kolektīva “Unce” vadītāja ir gandarīta par iespēju darboties kultūras jomā, kas ir viena no viņas dzīves lielākajām sirdslietām.

Foto - no personīgā arhīva

gadā, bet neizpaliek arī deju tradīcija 18.novembra un 4.maija svētkos, Ziemassvētkos. Dodamies arī pie Gulbenes novada kultūras centra senioru deju kolektīva “Vērdiviņš”, kur arī esmu vadītāja. Stabili draugi mums ir arī Tirzas kultūras nama vidējās paaudzes tautisko deju kolektīvs “Azanda”.

Ar ko, Jūsaprāt, atšķiras lauku kultūra no pilsētas? Un vai eksistē ģeogrāfiska robeža, kur sākas lauku kultūra un beidzas pilsētas kultūra?

– Manuprāt, krasas robežas nav, bet atšķirība varētu būt tajā, cik liela ir pilsēta. Kā jau minēju, esmu arī Gulbenes novada kultūras centra senioru deju kolektīva “Vērdiviņš” vadītāja, un šie kolektīva dalībnieki ir ļoti draudzīgi, saprotoši un pretimnākoši. Tas tādēļ, jo mazā pilsētā vide ir tāda, ka cilvēki ir savstarpēji labāk zināmi, līdz ar to nepastāv konkurence – visi ir savējie. Arī “Unces” dalībnieki uzsver, ka viņiem ļoti patīk atmosfēra mēģinājumu laikā, kad viens otram palīdz. Viena no dalībniecēm, kad uzsāka dejojot “Uncē”, bija pārsteigta, cik ļoti daudz iepriekš redzētu un zināmu cilvēku ir kolektīvā, tādēļ uzsākt tajā darboties bija krietni vienkāršāk. Darboties kādā no kolektīviem ir arī viena no lieliskām iespējām, kā iejusties jaunā vidē, pilsētā un ciemā.

Un vai ir jūtama konkurence starp kultūras pasākumiem pilsētā un laukos?

– Pēdējos divus, trīs gadus Gulbenes novadā noteikts, ka divus lielus pasākumus nedrīkst rīkot vienlaikus tajās vietās, kas ģeogrāfiski atrodas viena otrai tuvu. Tas gan īpaši neietekmē mazo amatierkolektīvu pasākumus, bet vairāk aktuāli dažādām ballītēm. Piemēram, kad koncertos uzstājas “Unce”, skatītāju zāle vienmēr ir pilna ar cilvēkiem.

Aktuāls ir arī jautājums, vai lauku kultūras kvalitāte atšķiras no pilsētā pieejamajiem pasākumiem? Rīgas kultūra ir augstvērtīgāka, vai arī tas ir tikai mīts?

– Kultūras cilvēki zina, ka, piemēram, deju kolektīvus dala grupās. Līdz ar to, manuprāt, kvalitātes un profesionalitātes ziņā nav atšķirības starp konkrētās grupas lauku vai Rīgas kolektīviem. Savukārt, ja skatāmies ārpus grupu robežām, situācija jau ir citādāka, jo galvaspilsētā ir vairāk iedzīvotāju, kur ir iespēja atlasīt vislabākos dejojājus. Vienlaikus arī lauku kolektīvu sniegums viennozīmīgi ir ļoti labā līmenī. Tādēļ

Deju kolektīvs “Unce”. Ar šādiem brašiem vīriem, dailām dāmām un skaistiem tautu tērpiem “Unces” dalībnieki regulāri priecē savus skatītājus.

lielāka sirds

“Mediju atbalsta
fonda ieguldījums no
Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem”

MAF
Mediju atbalsta fonds

publika, kura dodas uz kultūras pasākumiem lauku reģionos, var būt droša, ka preti saņems labu produktu. Protams, daudz kas atkarīgs no kolektīva vadītāja, kuri cenšas pēc vislabākās sirdsapziņas, lai dalībnieki savu stāstu skatītājiem nogādātu pēc iespējas skaistāk.

Ko lauku kultūra dod vietējiem iedzīvotājiem? Kas ir pievienotā vērtība?

– Cilvēku ikdiena kļūst krāsaināka. Turklāt daļai cilvēku nav iespējas aizbraukt uz pasākumiem Rīgā, bet citi mērot tālo ceļu nemaz nevēlas. Tas arī nav nepieciešams, ja vietējie kultūras kolektīvi ir kvalitatīvi un savus priekšnesumus publikai pasniedz ar vislielāko sirds siltumu. Tas viss stiprina vietējo kopienu. Proti, dienas laikā šie cilvēki kopā strādā, bet vakaros plecu pie pleca darbojas amatierkolektīvos un tādējādi viens otru atbalsta. Šī arī ir vislielākā pievienotā vērtība un motivācija sākt dejot, dziedāt vai, piemēram, spēlēt orķestri – nebūt pasīviem, bet aktīviem sabiedrības locekļiem. Kultūra pilnīgi noteikti saliedē vietējo sabiedrību un stiprina vietējo identitāti.

Vai lauku kultūra, salīdzinot ar pasākumiem Rīgā, zināmā mērā nav pabērna lomā?

– Risks, ka kultūra laukos arvien vairāk izzīks un viss lielā mērā griezīsies ap Rīgu un citām lielajām Latvijas pilsētām, patiešām pastāv. Diemžēl to veicina nelabvēlīgie demogrāfijas apstākļi, jo laukos iedzīvotāju paliek arvien mazāk, tiek slēgtas arī skolas. Līdz ar to gluži vienkārši nebūs pietiekamu cilvēk-resursu, kuri varētu turpināt darboties kultūras kolektīvos. Ģimenēm ar bērniem ir jāpielāgojas esošajai situācijai, jo vecāki meklē dzīvesvietu, kurai pēc iespējas tuvāk ir skola un bērnu-dārzs. Pretējā gadījumā savu dzīvi un loģistiku ir krietni grūtāk menedžēt. Agrāk Gulbenes novadā bērnu deju kolektīvi bija katrā skolā, bet tagad izglītības iestāžu kļūst mazāk. Arī maza-jiem lauku kultūras namiem, līdz ko tiek likvidēta vietējā skola, kļūst ļoti grūti izdomāt un organizēt pasākumus, kuri piesaistītu cilvēkus. Rezultātā kultūras nami kļūst tukšāki. Tas viss ir liels apdraudējums lauku kultūrai.

Un kā ir ar lauku kultūras kolektīvu vadītāju atalgojumu? Ir tā, ka darbošanās lielā mērā balstīta tikai uz entuziasmu?

– Runājot par sevi, ja kaut ko uzņemos un piekřitu darīt, tad naudiņu tik ļoti neskaitu, bet darbojos pēc vislabākās sirdsapziņas, lai labi būtu gan deju kolektīva dalībniekiem, gan

pašai. Vienlaikus jāpiebilst, ka Gulbenes novadā kultūras kolektīvu vadītājiem atalgojums tika nedaudz palielināts. Jā, tas nav liels un ar šiem līdzekļiem grūti dzīvot, ja cilvēkam tā ir vienīgā darbavieta. Mans pamatdarbs ir skolā, kur strādāju par latviešu valodas un literatūras skolotāju, tādēļ sūdzēties nav iemesla.

Vai deju kolektīvs “Unce” gatavs turpināt uzņemt jaunpieņacējus?

– Jāteic, esam nedaudz ierobežoti tautu tēpu skaitā, bet jaunpieņacējus joprojām esam gatavi uzņemt. Ja cilvēki to ļoti vēlas, nāk un cenšas, darām, cik vien varam, lai ikvienam interesentam šādu iespēju nodrošinātu un gūtu dejotprieku. Jāpiebilst, ka šogad “Uncei” apritēja trīsdesmit gadi. Šo jubileju ļoti skaisti nosvinējām Lejasciema estrādē, kur bijām uzaicinājuši arī citus kolektīvus. Kopumā pasākumā bija astoņi deju kolek-tīvi, turklāt šoreiz pie mums ciemos atbrauca arī tie kolektīvi, kuri līdz šim pie mums nebija bijuši. Kultūras nama vadītāja mums uzdāvināja lietussargus ar uzrakstu “Unce”, lai mēs būtu drošībā un mūs pēc iespējas mazāk skartu dažādi satricinājumi! Uz tikšanos deju laukumā!

Saruna

No galvaspilsētas uz mazo lauku paradīzi

“Gulbenes novada Lejasciema pagasta “Līgotnēs” nonācām veiksmīgu likteņa sakritību rezultātā. Esam laimīgi, jo šeit, mūsu mazajā paradīzē, ir iespēja dzīvot lēnākā ritmā un veidot pašiem savas mājas, bet mūsu bērni jūtas brīvi un droši,” stāsta IEVA un EDŽUS KŪRIŅI, kuri pirms astoņiem gadiem teica ardievas galvaspilsē-tas bruģiem, lai kuplās ģimenes ikdienas gaitas turpmāk pavadītu rāmā lauku idillē.

Jauns gads jaunā mājā

Ievas dzīvesstāsts sākās Latvijas vēsturiskajā novadā Sēlijā – Aizkraukles novada Seces pagastā, kur tika pavadīti bērnības gadi, bet Edžus nāk no Cēsu novada Stalbes pagasta Rozulas ciema. Tur abi jaunieši ikdienas gaitas pavadīja līdz pusaudžu vecumam, līdz, absolvējot 9.klasi, turpmākās izglītības nolūkos pārcēlās uz dzīvi Rīgā – Edžus uzsāka mācības Rīgas Tehniskajā koledžā, bet Ieva zinības izvēlējās apgūt toreizējā Rīgas Uzņēmējdarbības koledžā (tagadējā Banku augstskolas Uzņēmējdarbības koledža). Galvaspilsētā krustojās arī Ievas un Edžus dzīves ceļi, kad iepazīšanās pārtapa ģimenē, kurā pasaulē nākušas trīs meitas – Paula, Elza un Līna. Tomēr, Rīgā nodzīvojot vairāk nekā piecpadsmit gadus, Ievas un Edžus prātā arvien vairāk nostiprinājās domas, par ko viņi sapņoja vienmēr. Proti, ar ģimeni pārcelties uz dzīvi ārpus lielpilsētas, jo jau sen skaidri zināja – bērniem jāaug, un viņiem vispiemērotākā vide ir lauki! “Dzīvei Rīgā jau nebija ne vainas. Viss bija skaisti, bet vai var salīdzināt šāuro galvas-pilsētas dzīvokli ar skaistajām lauku ainavām un plašumiem? Un ceļš pretī dzīvei laukos sākās ar brīnumainu mirkli 2017.ga-dā, kad pirmo reizi ieradāmies Gulbenē pie draugiem, lai sagai-dītu Jauno gadu. Savukārt mums pazīstamai sievietei Lejasciema pagastā īpašumā bija māja. Ilgi neprātojām un jau 1.janvārī devāmies to lūkot. Aizbraucot uz turieni, uzreiz sapratām, ka liktenis atvedis uz mūsu īsto ģimenes māju, kur uz dzīvi pārcēlāmies jau tā pašā gada 24.februārī,” atminas Ieva un Edžus.

Piederības sajūta, atbalsts un sirsnība

Kūriņu ģimene uzsver, ka, pārceloties uz laukiem, svarīgi ir saprast, vai būs darbavietas, lai uzturētu ģimeni. Šobrīd Edžus strādā par meistaru tehniskajā daļā SIA “Avoti” Lizumā, kas nodarbojas ar masīvkoka mēbeļu un granulu ražošanu, bet Ieva pilda lietvedes pienākumus Beļavas un Lejasciema pagastu apvienības pārvaldē. Savukārt tas, kādēļ Kūriņu ģimene par savām jaunajām mājvietām izvēlējās tieši īpašumu Lejasciemā, top skaidrs jau no pirmā acu uzmetiena, iebraucot sakoptās mājas pagalmā: skaisti nopļauts mauriņš, pavisam netālu –

Gauja un pašu rokām uzbūvētā pirtiņa, bet pie mājas – gaumīga terase, kur malkot rīta kafiju un pāri plašajiem, sakoptajiem laukiem lūkoties uz tālumā esošo priežu mežu. Turklāt, kā uzsver Ieva un Edžus, Lejasciemā dzīvo ļoti atvērti, brīnišķīgi un sirsnīgi cilvēki, līdz ar to iejusties tobrīd vēl svešajā pagastā nesagādāja nekādas grūtības.

Ikdienas dzīve ir grūti iedomājama arī bez dažādām kultūras aktivitātēm – vēl jo vairāk tādēļ, ka Edžus jau kopš četrus gadus vecuma deju tautiskās dejas, bet Ieva deju soli aktīvi griezās skolas laikos. Tādēļ, pārceloties uz dzīvi Lejasciemā, abi bija vienisprātis, ka jādodas meklēt domubiedri! “Mūs uzreiz kā savējos uzņēma vislieliskākais Lejasciema kultūras nama vidējās

paaudzes tautas deju kolektīvs “Unce”, kur sastapām tikpat atvērtus cilvēkus un deju kolektīvā ienācām ar visplašāko sirdi! Jāteic, mūsu kolektīvā valda ļoti jauka gaisotne – varbūt arī tādēļ, ka labi protam viens otru gan sirsnīgi *uz zoba pavilkt*, gan, kas pats svarīgākais, sniegt savstarpēju atbalstu,” uzsver Ieva un Edžus.

Jautāti, kas, viņuprāt, ir vislielākā atšķirība starp lauku un pilsētas kultūras dzīvi, Ieva un Edžus uzsver, ka tā noteikti ir piederības sajūta un savstarpējās attiecības. Proti, laukos cilvēki viens otru labāk pazīst, ar lielāku entuziasmu iesaistās kultūras pilnveidošanā un kopj senču tradīcijas, bet pāri visam ir neviltota sirsnība. Tikmēr pilsētā kultūras dzīve ir daudz-veidīgāka un iespējas ir krietni plašākas,

tomēr tur ikdiena aizrit diezgan steidzīgā ritmā, arī cilvēku savstarpējās attiecības ir formālākas. “Laukos arī vieglāk atrast līdzsvaru starp darbu, ģimeni, atpūtu un iegūt mieru. Savukārt viedokli, ka pilsētās kultūras dzīve ir kvalitatīvāka, noteikti var dēvēt par mītu vai pat pilsētniecisku augstprātību. Jā, varbūt laukos, piemēram, ir mazāk profesionāla nepieciešamā tehnika, bet tas, ar kādu uzcītību, uzņēmību, savstarpēju atbalstu un sirsnību lauku kultūras kolektīvu dalībnieki un to vadītāji attiecas pret saviem pienākumiem, tiek kompensēts ar uzviju. Arī kultūras pasākumu apmeklētāji laukos ir mazliet atvērtāki,” pieredzē dalās Ieva un Edžus.

Kultūras dzīvi ienes arī savās mājās

Kūriņu ģimene piebilst, ka laukos kultūra diemžēl ir nedaudz pabērna lomā, kurā vairāk vai mazāk, bet darbojas entuziasti ar ierobežotu finansējumu. Protams, daudz ko diktē arī nelab-vēlīgie demogrāfiskie apstākļi, kad tiek slēgtas skolas un kopumā cilvēku laukos kļūst mazāk. “Arī mēs, dzīvojot Lejasciemā astoņus gadus, redzam, ka bērnu kļūst mazāk. Bet priecē, ka uz dzīvi šeit atgriežas arī ģimenes no Rīgas vai citām Latvijas pilsē-tām. Jebkurā gadījumā saglabāt kultūras dzīvi laukos ir ļoti svarīgi – ir jākopj tradīcijas un jāsaglabā latvietība. Turklāt cilvēki nevar dzīvot tikai pēc principa ‘darbs un mājas’, bet

Foto - no personīgā arhīva

Laimīga ģimene. Edžus un Ieva ir vecāki trīs burvīgām meitām. Attēlā (no kreisās puses): Edžus ar jaunāko meitiņu Līnu, kurai drīzumā apritēs pieci gadi, blakus – vecākā meita Paula (trīspadsmit gadi) un Ieva, bet priekšplānā – deviņus gadus jaunā Elza. Jāpiebilst, ka arī Kūriņu ģimenes atvasēm kultūra nav sveša. Elza deju tautiskajās dejās skolā, Līna deju soli apgūst bērnudārzā, savukārt Paula absolvējusi Gulbenes Mākslas skolu un ir mācījusies arī klavierspēli.

nepieciešams stiprināt arī vietējo kopienu. Tad arī ikdiena kļūst krāsaināka un ne tik vienmuļa,” pārliecināti Ieva un Edžus.

Pēc pārcelšanās no Rīgas uz Lejasciemu par epicentru lieliskai laika pavadīšanai un kopābūšanai ik pa laikam kļūst arī Kūriņu ģimenes lauku māja, kur Ieva un Edžus vismaz vienreiz gadā cenšas noorganizēt lielāku pasākumu ģimeņu lokā ar bērniem. Tur svinēti arī deju kolektīvam “Uncei” zīmīgi notikumi. Turklāt, ņemot vērā, ka māju nosaukums ir “Līgotnes”, arī Līgo vakars ar Jāņu dienas dziesmām tradicionāli tiek pavadīts Kūriņu ģimenes viesmīlībā. Līdz ar to Ieva un Edžus kultūras aktivitātes bauda ne tikai deju kolektīvā “Unce” un citos vietējos pasākumos, bet kultūras dzīvi un citas sirsnīgas un ģimeniskas aktivitātes ar plašu vērienu ienesuši arī savās brīnišķīgajās lauku mājās.

Apsveikums

Ja mājās ienākuši Tavi
svētki,
Lai dvēselē tie deg kā
saules lēkti,
Kam pāri varavīksne
tiltu taisa.

No ikdienas līdz svētkiem
prieku raisa

Tad pāri ikdienai gaišs plīvurs klājas,
Jo svētku prieks ir ienācis jums mājās.

Mīļi sveicam **Ivetu Kļečetņikovu** pusgadsimta
jubilejā! Vēlam nezaudēt dzīvesprieku, no Dieva –
svētību, palīdzību, no savējiem – mīlestību, sapratni,
atzinību, no līdzcilvēkiem – sirsnību.

Ceļinieku ielas kaimiņi

Ar Tevi dienas sarunājas,
Darbs padarītais Tevi teic.
Kā dārgakmeņi gadi krājas,
Pie Tevis apstājas un sveic.

Sirsnīgi sveicam mūsu ilggadējo, atsaucīgo draudzes
locekli un baznīcas kora un saľmu dziedātāju **Ilgu
Jūliju Zelču** dižajā 90 gadu jubilejā! Novēlam Dieva
svētību, labu veselību un sirdsmieru! Lai vienmēr tikai
gaišas un labas dienas!

Patiesā cieņā un pateicībā – Tilžas katoļu draudze

Dažādi

Izvedisim lietoto šiferi Gulbene, Madona, Smiltene,
Alūksne, Balvi.
Tālr. 29492141.

Plāvu smalcināšana, 50 EUR/ha. Tālr. 26314341.

KAPU LABIEKĀRTOŠANA.
VEIC VISUS KAPU APSAMNIEKOŠANAS DARBUS. TĀLR.
27873800.

Īsumā

Izstrādāta interaktīvā karte

Lai vienkopus attēlotu reālos datus un izglītības politikas
veidošanā tos izmantotu pamatotu lēmumu pieņemšanai,
Latvijas Pašvaldību savienība (LPS) ir izstrādājusi interaktīvo
datu vizualizācijas risinājumu – karti Izglītības iestādes un
to parametri Latvijā. LPS padomniece izglītības un kultūras
jautājumos Dr.sc.admin. Ināra Dundure un LPS sistēmu
analītiķis Mg.sc.comp. Jānis Upenieks akcentē, ka ar kartes
palīdzību iespējams analizēt izglītības iestādes pēc pašval-
dībām, iestāžu veidiem, klašu grupām, izglītojamo skaita
un daudziem citiem parametriem. Proti, LPS izstrādātais
risinājums vienuviet apkopo un telpiski attēlo informāciju
par izglītības iestādēm, to izglītības programmu īstenošanas
vietām, izglītojamo skaitu, izglītības pakāpēm u.c. Tas ļauj
ne tikai skatīt datus tabulās vai atsevišķos pārskatos, bet arī
saprast, kur izglītības pakalpojums faktiski atrodas, kāda ir
tā pieejamība un kā tas izskatās Latvijas teritorijā kopumā.
Šis risinājums var palīdzēt pašvaldībām pamatot savu
redzējumu par izglītības pieejamību un skolu tīkla attīstību.
Minētais rīks palīdz atrisināt līdzšinējo izaicinājumu –
izglītības dati bieži ir pieejami dažādās datu kopās, tabulās
vai institūciju pārskatos, taču tie nav vienkārši uztverami
telpiskā un salīdzināmā veidā. Karte padara šos datus redza-
mus, salīdzināmus un izmantojamus lēmumu pieņemšanā.
Interaktīvā rīka izstrāde bija nepieciešama, jo diskusijas par
izglītības tīklu, skolu pieejamību un pedagogu darba sa-
maksas finansēšanu nedrīkst balstīties tikai uz atsevišķiem
skaitļiem vai vispāriem pieņēmumiem.

Interaktīvā karte sniedz vairākus būtiskus ieguvumus:

- sabiedrībai – pārskatāmu un saprotamu informāciju par izglītības iestāžu tīklu Latvijā;
- pašvaldībām – datus balstītu instrumentu skolu tīkla plānošanai, sarunām ar valsti un lēmumu pamatošanai;
- skolēniem – iespēju labāk novērtēt izglītības pieejamību dažādās teritorijās;
- vecākiem – vieglāk uztveramu informāciju par izglītības iespējām tuvāk dzīvesvietai;
- vietējām kopienām – argumentētu pamatu sarunām par skolas nozīmi konkrētajā teritorijā;
- politikas veidotājiem un medijiem – vizuālu un pārbaudāmu rīku, kas palīdz skaidrot sarežģītus izglītības politikas jautājumus plašākai sabiedrībai.

Priecēja darbs ar cilvēkiem

Aija Socka

“Pa šiem gadiem bibliotēka man ir kā otrās mājas,”
teic Lazdukalna bibliotēkas vadītāja **LIGITA KALNĒJA**.
Šodien viņa atskatās uz saviem 45 darba gadiem.

Kādas ir sajūtas, pieliekot punktu aktīvajām darba gaitām?

– Sajūtas ir divējādas. No vienas puses, nebūs viegli aizmirst gadus, kas pavadīti vienā darbavietā, tos nevar tā vienkārši izmest no dzīves. Gadu gaitā ir mainījušies rajoni, pagasti un novadi, vienmēr esmu dzīvojusi tam visam līdzi. Atvaļinājumā parasti devos ar domu, ka pēc mēneša būšu atpakaļ, tagad vairs nē. Raugoties no otras puses, došanos atpūtā ļoti gaidu. Tagad ir vasara, darbu būs daudz, arī rudenī pietiks darāmā, bet ziemā, domāju, būšu pieņēmusi izmaiņas.

Vai atceraties savu pirmo darbdienu?

– Jā, tas bija 3.augusts, kad atbraucu uz Lazdukalnu. Pagastā pazinu tikai Anitu Masu, kura agrāk arī mācījās Tilžas vidusskolā. Pati dzimusi un augusi esmu Sudarbē. Pēc izglītības iegūšanas man piedāvāja strādāt Kupravā, Baltinavā vai Lazdukalnā. Tā kā mani senči nākuši no Lazdukalna, izvēlējos šo pagastu. Braucot pirmoreiz uz šejieni, autobusā jau krietnu laiku stāvēju kājās pirms pieturas, jo baidījos pabrukt garām. Pamazām iepazinu cilvēkus, bibliotēkā nāca apmeklētāji ne tikai pēc grāmatām, bet arī, lai novērtētu, kas tad atnācis strādāt. Cilvēku toreiz pagastā, salīdzinot ar mūsdienām, bija ļoti daudz.

Kāpēc savulaik izvēlējāties kļūt par bibliotekāri?

– Māsa pēc vidusskolas sāka strādāt Tikaiņos, vēlāk – par bibliotekāri Rugājos. Braucu pie viņas ciemos, skatījos un vēroju viņas darbu. Grāmatas man patika lasīt jau bērnībā, lasīju četras bibliotēkās. Ja bibliotekāre teica, ka pārāk ātri esmu atnesusi grāmatas atpakaļ un tās neesmu izlasījusi, es jutos aizvainota.

Bērns būdama, ļoti priecājos par kino demonstrēšanu uz lielā ekrāna Sudarbē. Tas laukos bija ievērojams notikums. Dažkārt kinomehāniķi neatbrauca un filmu neparādīja, tāpēc man vienu brīdi, kad mācījos skolā, bija doma, ka mācīšos par kinomehāniķi un nekad nelikšu skatītājiem vilties par nenotikušu kino seansu.

Kādi bijuši aizvadītie darba gadi?

– Laikā, kad vēl nebija datoru, uz bibliotēku nāca tikai tie cilvēki, kuri gribēja lasīt. Un lasīja grāmatas, nevis žurnālus un avīzes, kā liela daļa izvēlas pašlaik. Toreiz sovhoza laikā pagastā dzīvoja un strādāja talcinieki (strādāja celtniecībā, pie siena sagatavošanas u.c.), lasīja darbus latviešu un krievu valodā. Patīkami darbā bija tas, ka strādāju ar cilvēkiem un nekad nezināju, kāda būs nākamā diena – ko pajautās, ko darišu, cik būs apmeklētāju. Katra diena šajā darbā atšķiras. Kas apbēdināja? Gribējās vairāk naudas grāmatām, iegādāties kaut ko skaistu, jaunāku datortehniku. Bibliotēkā man bijuši dažādi periodi, kas mainījušies kā jūrā viļņi, – citreiz ar milzīgu iniciatīvu ķēros pie kādas idejas, rakstīju projektus un ar patiku strādāju, tad atkal uznāca apsikums līdz nākamajam vilnim. Kā jau dzīvē, jo cilvēks nevar nepārtraukti darboties kā robots.

Kuri cilvēki palīdzēja ar padomu, atbalstīja?

– Visas Balvu Centrālās bibliotēkas vadītājas un metodiķes, pie kurām esmu strādājusi, ir daudz devušas, palīdzējušas, uzmundrinājušas un atbalstījušas. Bija jauka sadarbība arī ar citām bibliotekārēm un vietējās kultūras jomas darbiniecēm, kā arī skolas, pagasta kolektīviem un Benislavas etnogrāfisko ansambli. Arī cilvēki, kas apmeklēja bibliotēku, uzmundrināja un iedvesmoja. Saraksts ir ļoti garš, visus nemaz nevar nosaukt. Agrāk pagastā dzīvojam ļoti draudzīgi, sadarbojamies un atbalstījām cits citu. Piemēram, Anna Useniece, būdama pagasta padomes priekšsēdētāja, iemācīja, ka pagastā visiem jāiesaistās sakopšanas darbos un citās aktivitātēs, ir jājūt atbildība gan par savu, gan kolēģu darbu.

Vai darbā gadījās arī kādi kuriozi?

– Vienreiz jaunībā pēc kārtīgas ligošanas, sēžot krēslā, piemīgu. Pamodos un skatos – durvis stāv lasītājs... “Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas” noslēguma pasākumā reiz sākām aktivitātes ap pusdienlaiku, bet laiks ātri paskrēja, tuvojās vakars, skolēniem saku, ka beidzam pasākumu, jo man jāiet slaukt govī. Puikas atbildēja: “Jūs aizejiet izslaukt, mēs jūs pagaidīsim. Kad atnāksiet, turpināsim.”

Kā izdevās sagatavot tik daudz dažādu spēļu un aktivitāšu bērnu pasākumiem?

– Sagatavošanas darbs nebija nemaz tik viegls un ātrs. Interneta nebija, grāmatās meklēju spēles, kas viņus varētu interesēt, sarūpēju dažādus atribūtus stafetēm un citām aktivitātēm. Ik pa brīdim, spēlējot spēles, vēroju, vai bērni nav noguruši. Vienreiz atbrauca pēc baseina apmeklējuma, redzu, manas lēnās spēles pilnīgi jāaizmirst. Izvēlējamies aktīvas rotaļas, un bērni, tā teikt, pamodās. Daudz jau atkarīgs arī no tā, kādi bērni piedalās “Bērnu un jauniešu žūrijā”, dažkārt arī skolēni iesaīs-

Foto - no personīgā arhīva

Ligita.
Kolēģiem
viņa novēl
daudz
radošu ideju,
savstarpēju
atbalstu,
cilvēku
mīlestību un
atsaucību,
savukārt
lasītājiem –
lai lasītprieks
nekad
neizsīkst, lai
apmeklētāji
bibliotēkā
vienmēr jūtas
gaidīti!

tijās spēļu vadīšanā. Prieks, protams, bija dzirdēt paldies vārdus par interesanto pasākumu, cienastu un spēļmantām vai dāvaniņām, ko saņēma vai izlozēja. Citreiz dāvaniņas pat vedu no Rīgas ar autobusu. Ik gadu skatījos, lai tās neatkārtojas un ir patīkams pārsteigums jaunajiem lasītājiem.

Kā saka, viens pats neesi karotājs, tāpēc prieks, ka sadarbojos ar atsaucīgiem pedagogiem, piemēram, Rasmu Zušu, Līgu Ikstenu un Ivetu Usenieci, esam organizējušas daudzas skaistas meistarklases un citas aktivitātes. Notikušas dažādas tematiskās tikšanās.

Kāda literatūra interesē lazdukalniešus? Vai uzklusijāt iedzīvotāju pārdomas arī par dzīvi?

– Lasa dažādu literatūru. Vieni izvēlas tikai latviešu autoru darbus, citi – vēsturiskus romānus, vēl kāds – kriminālliteratūru vai grāmatas par ievērojamiem cilvēkiem. Ar gadiem esmu iepazinusi lasītāju intereses. Par vienu grāmatu citreiz mēdz būt arī dažādas atsauksmes – cits saka, ka ļoti laba, cits pasaka, ka tajā nebija nekā interesanta. Daži apmeklētāji izvēlas literatūru tikai no jaunumu plaukta, citi paļaujas uz manis ieteiktajām grāmatām. Kādreiz pēc grāmatas izlasīšanas rodas sajūta, ka tā bijusi tukša, bez dziļākas domas.

Sarunas ar lasītājiem un viņu uzklaušīšana ir daļa no bibliotēkas darba. Cilvēks, kurš mājās dzīvo viens, labprāt dalās savās pārdomās. Nav daudz iestāžu, kur iedzīvotāji var pastāstīt savu prieku vai sāpi, piemēram, veikalā jau to nedarīsī. Nav tā, ka dzirdēto uzreiz aizmirstu. Citreiz, uzklusot cilvēkus, pārdzīvoju līdzi, kā ar to naudas mazumiņu, kas viņiem ir, iespējams izdzīvot. Sākumā, kad sāku strādāt, apmeklētāji ar tādām sarunām par dzīves grūtībām un problēmām nenāca, jo tad bija sovhozs un cilvēki bija nodarbināti. Pārņākuši no algota darba, viņi steigza pie darbiem savā saimniecībā – dārzā, kūti vai siena plāvā. Tagad ir citi laiki un citāds skatījums uz dzīvi.

Kā vērtējat meitas izvēli strādāt bibliotēkā?

– Meita dzīvo Jelgavā, pašlaik audzina jaunāko meitiņu. Ruta Cibule, uzzinājusi, ka meita studē sabiedriskās attiecības, reiz nosmēja: “Lai mācās, tāpat beigās būs bibliotekāre.” Tā arī ir. Mēs esam no bibliotekāru dinastijas – māsa strādāja, māsaica un meita strādā bibliotēkās. Mazmeita Ketrīna arī pieļauj domu, ka varētu bibliotēkā izsniegt grāmatas.

Kam turpmākajos gados vēltisiet vairāk laika?

– Mazdēls jau priecājās, ka tagad vairāk laika veltīšu ēst gatavošanai. Līdz šim jau arī cepām plātsmaizes, gatavojām biežpiena krēmu, vārijām ķiseļi, debesmannu un citus gardumus. Mazbērni paši arī jau gatavo maltītes. Rinards, piemēram, iemācījies gatavot desertu “Panna Cotta”, Ketrīna – savārit pelmeņus. Daudz laika prasa siltumnīca, puķu dobes, jālaista, jāravē, jānogriež noziedējušie ziedi. Ik vasaru domāju, ka samazināšu puķu skaitu, bet, kā nāk pavasaris, tā atkal gribas sēt. Vasarā laiku prasa arī mājas un pagalma piekārtošana, konservēšana, arī mazbērni kādu reizi jāaizved uz ārpusstundu nodarbībām – Rinardu uz sporta nodarbībām, Ketrīnu rudenī būs jāved uz mūzikas skolu.

Kā labprāt mēdzat atpūsties?

– Brīvajā laikā lasu grāmatas, ir kaudze ar kriminālromāniem un citu literatūru, ko jāizlasa. Parasti lasu tikai vakaros, jo dienā ir citi darbi. Vēl skatos seriālus par izmeklēšanu, labprāt risinu krustvārdu mīklas, apmeklēju kultūras pasākumus.

Ko novēlat nākamajai bibliotēkas vadītājai?

– Novēlu veiksmi, lai katra diena bibliotēkā atnes jaunus atklājumus, interesantas tikšanās un gandarījumu par paveikto! Gribas, lai jaunajam darbiniekam ir jaunas idejas un savs skatījums uz telpu iekārtošanu. Lai turpina strādāt ar savu skatījumu! Katram cilvēkam ir savs redzējums, nav jādzīvo manās pēdās. Gribu bibliotēkā jaunas vēsmas, tās pieņemšu un nākšu lasīt grāmatas.

Iznākusi dzejas grāmata

Stāsts par cilvēkiem un dvēselēm

Šovasar iznākusi bērzpilietes BRIGITAS BIRKOVAS otrā dzejoļu grāmata “Dvēseļu elpošana”. Ikdienā autore strādā laikraksta “Rēzeknes Panorāma” redakcijā, raksta publikācijas par politiku un citām aktualitātēm.

Cik ilgā laikā un cik viegli vai grūti tapa grāmata “Dvēseļu elpošana”?

– Tā tapa vairāk nekā sešu gadu laikā, kas ir apjomīgs dzīves periods. Pēc pirmā darba iznākšanas uzreiz sākās darbs pie otrās grāmatas izveides. “Dvēseļu elpošanā” nav tikai dzeja, lasāmi arī nelieli prozas darbi. Tajā nav ilustrāciju, jo, manuprāt, pie dzejas tās nav nepieciešamas. Iespējams, ilustrācijas lasītājam mazliet pateiktu priekšā, par ko ir stāsts. Man patīk lasīt un pašai izdomāt savu stāstu katram dzejolim. Krājumā iekļauti dzejoļi, kas pašai raisījuši kādas emocijas un šķituši tuvi. Iepriekšējā krājumā biju sagrupējusi dzejoļus pa gadiem, bet šajā atstāju pilnīgu brīvību tiem, kuri mani vairāk vai mazāk pazīst, izdomāt, kurā dzīves posmā vai gadā konkrēto dzejoļi esmu uzrakstījusi.

Kā radās grāmatas nosaukums un par ko tas stāsta?

– “Dvēseļu elpošana” primāri ir stāsts par cilvēkiem, lai arī tajā ir daudz un dažādas citas tēmas. Par to, kā mēs, cilvēki, mijiedarbojamies cits ar citu, kā varam otram nodarīt pāri vai palīdzēt, dažreiz tikai ejot garām un pasmaidot. Tas ir stāsts par dvēselēm, kā nemanot pieskaramies viens otram, bieži vien paši to nemaz neapjaušot. Par to, kā mīlam un dzīvojam, par apkārtnējo pasauli, par to, ko redzam un sajūtam. Man vienkārši gribējās stāstu par vienkāršām ikdienas lietām iznest caur dvēseļu prizmu, lai lasītājs vairāk aizdomājas, piemēram, par komunikāciju un saskarsmi.

Kā top Jūsu dzeja? Vai rakstāt tikai tad, kad ir iedvesma?

– Esmu no tiem cilvēkiem, kuriem dzeja rodas tikai tad, kad ir iedvesma. Iedvesmas brīži, kad ir izdevies noķert atbilstošu sajūtu un rakstīt, dažkārt ilgst pāris dienas vai pat mēnesi. Man kā radošam cilvēkam ir grūti pateikt, no kurienes rodas iedvesma. Šķiet, tas ir nezināmais un skaistais, ko varbūt nemaz arī nevajag saprast. Tajā pat laikā varu teikt, ka iedvesma ir mums visapkārt – dabā un cilvēkos, lietās un notikumos (man primāri – dabā). Es noteikti nevarētu rakstīt piespiedu kārtā, rakstīt tāpēc, ka darbs jāizdara kādā noteiktā laikā. Iespējams, tas ir iemesls, kāpēc šī grāmata, tā teikt, *marinēta* sešus gadus. Nobeigums tai nāca ļoti grūti.

Kur un kā gūstat idejas radošajai darbībai?

– Man vienmēr ir patīcis radoši izpausties, kas, manuprāt, ir pašsaprotami. Kādreiz daudz zīmēju un centos iemācīties spēlēt kādu no mūzikas instrumentiem, lai arī mākslinieka un mūziķa talanti man nepiemīt. Kad sapratu, ka nesanāk zīmēšana, pievērsos krāsošanai, mani joprojām spēcīgi uzrunā krāsojamās grāmatas. Paralēli visiem ikdienas darbiem un steigai kāda radoša darbība ir vajadzīga. Pašlaik, piemēram, ar interesi veidoju dimantu glezniņas, esmu rakstījusi dienasgrāmatas. Būšana dabā arī ir viena milzīga radoša izpausme – dārzā, puķu dobē vai citviet. Manuprāt, jebkas, ko darām, var būt radošs, ja vien ir vēlme izpausties. Radošums dara dzīvi interesantāku un aizraujošāku.

Kādi motīvi, tēmas dominē Jūsu radošajos darbos, tostarp “Dvēseļu elpošanā”?

– Galvenais motīvs ir daba, man patīk būt dabā, esmu tai ārkārtīgi tuva. Vēl rakstu par cilvēkiem, viņu savstarpējām attiecībām un mijiedarbību, kas caurvijas šajā grāmatā. Daudz ir arī negatīvu emociju – aizvainojums, greizsirdība, nicinājums u.c. Šīs emocijas šķiet interesantas, gribu tās saprast un par tām rakstīt. Katrs dzīvē, agri vai vēlu, piedzīvojam vai izjūtam dažādas emocijas.

Ar ko piesaista un uzrunā dvēseļu tēma? Ko vēlaties atgādināt un uzsvērt, runājot par dvēselēm?

– Dvēseļu tēma galvenokārt piesaista ar nezināmo, intriģējošo, nesaprotamo. Cilvēki bieži vien tiecas uz to, kas īsti nav skaidrs. Protams, varam atrast dvēseles definīciju, bet vai no tā paliek kas skaidrāks? Droši vien nekas. Kad runājam par mīlestību, esam pieraduši minēt sirdi vai sirdssāpes. Man gribētos atgādināt, ka mūsos ir arī kaut kas trauslāks. Nezinu, vai tā ir dvēsele, gars vai kaut kas cits. Dvēseles dēļ cilvēks tomēr ir diezgan trausla un viegli ievainojama būtne. Gribētu, lai mēs cits citam pieejam ar zināmu pietāti un, iespējams, ar bailēm otru sāpināt vai nodarīt viņam pāri. Tas, ka mēs uz citiem skatītos kā uz trauslām būtnēm, šķiet, darītu pasauli nedaudz skaistāku.

Kādu autoru darbus labprāt lasījāt skolas gados un kāda literatūra uzrunā pašlaik?

Grāmatas autore. Brigitai patīk būt dabā, krāsot, zīmēt, lasīt grāmatas, filmēt video, kā arī pļaut zāli, kas, kā atzīst bērzpiliete, dažkārt var būt ļoti radošs process.

– Bērnībā dzeju lasīju krietni vairāk nekā pašlaik, lai gan dzīvē viss notiek periodiski. Ir posmi, kad lasu tikai viena autora uzrakstīto vai darbus par vienu tēmu. Bērnībā mani spēcīgi uzrunāja Imanta Ziedoņa daiļrade, esmu izlasījusi visas Ēriha Marijas Remarka grāmatas. I.Ziedoni ik pa laikam arī šobrīd pārlasu. Pašlaik manā dzīvē ir posms, kad lasu nevis dzeju, bet dažādus psiholoģiskus stāstus un padomu grāmatas. Šobrīd lasu arī princeses Diānas autobiogrāfiju (pirms tam – Maikla Džeksona). Man interesē noslēpumaini un tajā pat laikā publiski cilvēki.

Vai dzeju rakstāt kopš bērnības?

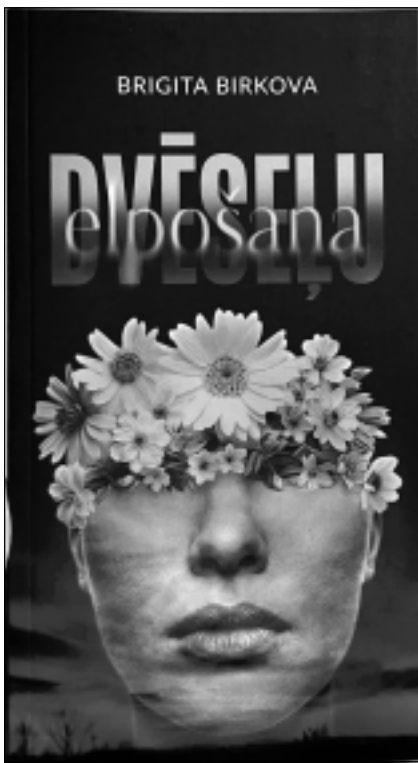
– Dzeja, šķiet, man top, kopš iemācījos rakstīt. Pirmais dzejolis ar nosaukumu “Vēja māte”, kam bija saistība ar filmu “Sprīdītis”, galvā radās kādā vējinā vasaras dienā. Pierakstīju to krietni vēlāk, aptuveni deviņu gadu vecumā. Šķiet, biju tam dzejolim izdomājusi arī melodiju.

Vai jau bērnībā zinājāt, ka uzrakstīsiet dzejoļu grāmatu?

– Noteikti nē. Vēl jo vairāk, ka uzrakstīšu divas grāmatas. Par to, ka varētu uzrakstīt grāmatu, sāku domāt vidusskolas gados, jo bija sakrājis krietni daudz dzejoļu. Dzirdot labas atsauksmes par uzrakstīto no radiniekiem un citiem tuviem cilvēkiem, sapratu, ka tas nav nereāli, vienkārši jāsaņemams un jāizdara. Bērnībā tā bija sava veida izklaide un radošs process, jo, kad apkārtne nav citu bērnu, domas ir kaut kur jāliek.

Vai interesējaties par pasākumiem, kur atzinīgi novērtē autorus un viņu literāros darbus?

– Ir atsevišķi pasākumi, piemēram, prozas lasījumi vai dzejas dienas, kam sekoju līdzī. Palasu citu autoru darbus, lai

saulesbrilles, kad vienmēr par spožu vai nav skaisto acu diena/ Un tikpat labi tu noteikti gribētu būt peldkostīms/ Kas skar viņas miesu/ Bet viņai labāk patīk, kad esi viņas skolotājs/ nikns, bet mīla vājpārta pārņemts/ un viņai gribētos, lai kļūsti tu par miera salu/ kā uz laipas malas, lai var apsēsties un raudzīt tālieni/ viņai jau tu esi viss/ nav ko ļoti izdomāt/ tu jau viņai esi viss/ ne brīža atpūtai, ne sev.”

dažādotu savu skatījumu. Pasākumus apmeklēju reti, jo man šķiet, ka dzeja, gluži tāpat kā dvēsele, ir trausla lieta. Protams, spēju viegli uztvert kritiku, bet nedzenos pēc atzinības vai lielākas uzslavas, jo zinu, ka tas, ko daru, ir labs un uzrunā cilvēkus. Pirms pāris gadiem esmu piedalījies konkursos un saņēmusi atzinību, bet, raugoties ilgtermiņā, šķiet, ka tas nav īsti veselīgi – pašam autoram meklēt sev uzslavu. Nekādā gadījumā nesaku, ka konkursi ir slikti, jaunaļiem autoriem tie ir kā platforma, kur tikt sadzirdētiem un pamanītiem. Vienkārši nav jāraujas piedalīties visos konkursos, lai sev un citiem kaut ko pierādītu.

Kad varētu iznākt Jūsu nākamā grāmata? Par ko tā vēstīs lasītājiem?

– Pašlaik tā ir tādā attīstības stadijā, ka grūti vēl saprast, par ko tā būs. Grāmata it kā ir par visu, bet tajā pat laikā – par vienu un to pašu. Grūti pateikt, kad iznāks, jo priekšā ir garš rakstīšanas un darīšanas process, lai tā ieraudzītu saules gaismu. Ceru, ka tie nebūs seši gadi. Jāļauj vēl tikko iznākušajai grāmatai izdzīvot savu slavas stundu.

Kas sagādā prieku?

– Diezgan daudz dažādu mazu ikdienas lietu, piemēram, patīk labi izgulēties un skatīt vakara saulrietus gan vasarā, gan ziemā. Ļoti patīk būt kopā ar ģimeni, radiem un draugiem. Ar prieku apmeklēju dažādus pasākumus un koncertus, kas ir viena no labākajām lietām, kā varu atpūsties. Labprāt apskatu kādu Latvijas pilsētu vai vietu. Piemēram, nesen biju Alūksnē. Šādos ceļojumos it kā esmu mājās, bet tajā pat laikā – mazliet ārpus mājām, kur gūstu citu pieredzi un enerģiju turpināt būt, darīt un arī rakstīt.

Īsumā

Būs skatāma flokšu izstāde

No 23. līdz 26. jūlijam Latvijas Nacionālajā dabas muzejā notiks izstāde “Flokši 2026”, kurā būs apskatāmas gandrīz 200 šķirnes, tostarp arī tādas, kas iepriekšējo gadu izstādēs vēl nav eksponētas.

Izstādi riko flokšu selekcionāre un kolekcionāre TATJANA KOČĀNE no Rugājiem, kuras dārzs ir viens no krāšņākajiem flokšu kolekciju dārziem Latgalē. Tajā aug gandrīz 400 flokšu šķirņu, no kurām aptuveni 60 radijusi pati selekcionāre. Daļa no tām vēl tiek vērtētas, pirms kļūt pieejamām plašākai sabiedrībai.

Pirmo reizi izstādē būs apskatāma 2025. gadā radītā šķirne ‘Svētā Anna’, kas veltīta Bērzu Svētās Annas baznīcai, kurā kristīti selekcionāres četri vecākie bērni

Izstādi papildinās arī vairākas flokšu selekcionāres un kolekcionāres Gunas Rukšānes radītās šķirnes, tostarp ‘Ziedonis’, ‘Paulīne’ un citas. Ekspozīcijā būs gan senas, gan pavisam jaunas flokšu šķirnes, kā arī krāsaini sēklaudžu pušķi, no kuriem tuvākajos gados varētu rasties jaunas šķirnes.

Lappusi sagatavoja A.Socka

Atmiņu stāsti

Plīvurs starp pagātņi un tagadni

Guntra Gibala

Reiz, kad vēl notika zaļumballes un jaunība skrēja pa kāju pēdām, dzīve ritēja citādi — vienkāršāk un, šķiet, arī skaļāk. Novadniece — 82 gadus vecā ANNA BUKOVSKA — atceras savu bērnību un jaunību Tepenīcā, netālu no Mitrakalna, kur tolaik pulcējās viss ciems.

Mūsdienās cilvēki nespēj izdzīvot bez telefona, mazāk socializējas vai cenšas iekļauties sabiedrības noteiktajos rāmjos. Bet kā bija agrāk? Kā cilvēki piecdesmitajos gados spēja izklaidēties, ja viņiem nebija TV, nevarēja stundām sarakstīties sociālajos tīklos ar draugiem?

Smags darbs jau kopš bērnības

Patiess prieks. Annas brālis Vitālijs ar atdoto zirgu, par kura klātbūtni priecājās visa ģimene.

Ģimenei apstākļu dēļ nācās sākt strādāt jau agri: vispirms ganos, vēlāk piļu fermā, kur baroja pīles. Darbs fermā bija smags un roku darbu prasošs — pīles katru dienu bija jādzen uz ezeru un vakarā atpakaļ, virzot tās ar rokām no abām pusēm, lai nesajauktos. Vēlāk fermā sāka ievest zirgus gaļai, kurus turpat nošāva, atkauloja, un gaļu nācās vāriet milzīgos katlos. “No tās gaļas vārīšanas esot nākusi tāda pretīgi salda smaka,” atminas Anna. Viņai un kolēģiem bija iepatīcies viens no darba zirgiem, kuru tāpat gribēja izbrāķēt gaļai. Tā kā viņa par šo zirgu ļoti pārdzīvoja un bija tam pieķērusies, direktors zirgu viņai atdeva pavisam — tas kļuva par viņas īpašumu. Ar šo zirgu viņa turpmāk brauca uz darbu fermā, vadāja barību vai ko citu, ko jau nu lika darba devēji, un ar viņu brauca atpakaļ mājās. Tolaik viņai bija aptuveni 15 — tas bija ap 1959. gadu. Pēc piļu fermas sekoja melnstrāde — vienkāršs fizisks darbs, no kura vēlāk *izauga* par brigadiera palīdzi, būdama tikai viena no divām sievietēm šajā amatā. Tālāk viņa strādāja meliorācijā — sākumā par tehniķa darba palīdzi, vēlāk kļuva par tehniskā darba vadītāju. Darbs risinājās purvos un mežos, kur nācās gan griezt malku, gan strādāt pie gatera Medņevas pusē. Vēlāk siena pļaušanā un grāvju tīrīšanā — darbā, kas prasīja stundām stāvēt grāvī, ūdenī, vīriešu sabiedrībā. Naktis visi strādnieki gulēja kopā vienā šķūnī, uz siena. Vēlāk Annai ar darba biedreni saimnieki bija atvēlējuši vienu no savām trim istabām mazā mājā. Kaimiņos dzīvoja divi brāļi.

Skaistā, vienkāršā bērnība

Ģimene. (Foto — no kreisās) Annas tēvs Stepans Dvinskis ar sievu Veroniku, sievas radnieci, kas skoloja Dvinsku bērnus: Valentīnu (foto — no kreisās), kā arī dvīņus Vitāliju un Annu.

Rotājās dziedāja arī īpašu dziesmiņu, ko Anna ar māsu Valentīnu mācīja citiem bērniem, katru rindu atkārtot divreiz un paralēli lecot polku un rādot, kā pin vainadziņu un kā to nopūš vējš:

*“Āvu, āvu baltas kājas,
lēcu, lēcu dārziņā,
plūcu, plūcu baltas rozes,
viju, viju vainadziņu,
lieli vēji nopūš vainadziņu.”*

Jaunībā telefonu nebija, taču tas nebija šķērslis, — mājas esot bijušas tuvu cita citai, un bērni sasaukušies salasījās vienā lielā pulkā, klaiņoja pa Mitrakalnu vai spēlēja dažādas spēles pie mājām. Sanākot kopā, biežāk pulcējās arī pie stāstnieces mājas pirtī, kur spēlēja tā saukto “tripaku” — spēli, ko šodien pazīst kā “pēdējais pāris šķiras”. Uz zemes zīmēja “klasītes”, ko tolaik bērni sauca par trampīnu, un, lecot uz vienas kājas, meta tajās stikla gabaliņus.

Par Mitrakalnu klīda arī leģendas... Kādreiz kalnā dzīvojis saimnieks, vārdā Mītris. Viņa vārdā tad arī nosaukts kalns, un stāstīja, ka kalnā glabājas lielas bagātības. Esot arī stāstīts, ka tur reiz bijušas dzirnavas, un tas patiešām atbilst patiesībai: dzirnavas atradās tieši pie tās pašas upītes, kurā stāstniece savulaik bija iekritusi. Ļaudis ar zirgiem brauca tur malt graudus, un no dzirnavu ēkas augšas lejā jau bira svaigi milti. Anna ar savu māti arī bieži tur mala graudus, lai būtu ar ko pabarot lopus. Netālu mežā stāvēja arī tornis, kurā strādāja Annas tēvs — tolaik mežsargs. Reiz viņš meitu uzvedis tornī augšā, taču viņai, izrādās, bijušas šausmīgas bailes no augstuma — uzkāpt gan uzkāpusi, bet lejā tikt vairs nav varējusi.

Katrai mājai ciemā bija sava iesauka, tā cilvēkus neatpazīna pēc uzvārdiem, bet, ja pateica iesauku, tad visi zināja, kurš tas ir. Stāstniece ģimenes māju sauca par “Šakališiem” tāpēc, ka tēvs bijis zaldāts. Kaimiņu māju sauca par “Igatņiem”, bet vēl citu — par “Galviņu māju”, jo tur dzīvojošais cilvēks, šķiet, bieži no pārsteiguma vai šoka esot saķēris galvu.

Mamma pati auda linu audumu, no kura tālāk šuva mētelīšus un tautiskus brunčus. Tepenīcā vienā četrstābu mājā dzīvoja divas sievietes, kuras divas no mājas istabām pārveidoja par improvizētu skoliņu. Vienā istabā viena no dāmām mācīja bērnus no pirmās līdz otrajai klasītei, savukārt otrā telpā kolēģe mācīja bērnus no trešās līdz ceturtajai klasītei.

Bauda dzīvi. Ap 20. gs. 60.–70. gadiem, kad smagāks darbs vairs nebija pa spēkam, Anna strādājusi Viļakas dežūrveikalā — bijusi vadītāja. Apprecējās un ar ģimeni dzīvoja turpat Viļakā.

Jaunības piedzīvojumi

Atmiņas. Draudzenes kopš bērnības — Anna Bukovska (foto — no kreisās) ar kaimiņieni Bronīslavu.

“Uz zaļumballēm gāja visi, un arī es negāju tām secen — kājām, bieži bēgot no pārāk uzstājīgiem kavalieriem,” stāsta Anna Bukovska, sieviete, kura uzaugusi Tepenīcā, strādājusi dažādākajos darbos, dzīvojusi Viļakā, bet pensijas gadus bauda Balvos. Reiz, bēgot pār tiltu, viņa kopā ar draudzeni iekrita upē. Cik tālu tas bija no Mitrakalna, viņa vairs precīzi nespēj pateikt, taču pati bezrūpīgā jaunības aina ir palikusi atmiņā spilgti — drēbes toreiz nemaz nenogērba, tikai nožmiedza, un tā slapjas devās mājup.

Mitrakalns — liels, bērzu ieskauts kalns divu kilometru attālumā no mājām — bija galvenā ciema pulcēšanās vieta. Tur notika lielas balles, un cilvēki dejoja, kā stāstniece to raksturo, “kā traki”. Nereti neitika arī bez kautiņiem, — brālis Vitālijs bijis īsts kauslis. Ap visu ciemu dzīvoja vilki. Kaimiņiene Igaņņa Brona, pavadot meiteni mājās vakaros, sūtīti ar mietu pa spaini, lai tos aizbaidītu. Līgo naktīs uz sava kalna Tepenīcā un Mitrakalnā taisīja ugunis — vecā spainī salika nolietotus apavus, piesēja spaini pie kārts un aizdedzināja. Tas dega kā laterna, un Jāņos pie viņiem sanāca gandrīz viss ciems, kas dziedot staigāja apkārt. “Visvairāk man patika dejot! Kad sāka spēlēt polku, mani varēja atrast vienīgi uz deju grīdas,” smaidot atminas sirmgalve.

“Atbalsta māja Brīvupes” īsteno projektu “Future Roots: Young Minds, Growing Together”

Finansējums: Eiropas Savienības Erasmus+ programma, 2. pamatdarbība – sadarbība starp organizācijām un iestādēm (KA210-YOU – Maza mēroga partnerības jaunatnes jomā).

Budžets: 60 000 EUR.

Projekta realizēšanas periods: 01.09.2025. – 28.02.2027.

Vadošā organizācija: SIA “Atbalsta Māja Brīvupes”, Latvija.

Partneris: biedrība “Knowledge Association Lovech”, Bulgārija.

Projekta galvenie mērķi:

○ Izstrādāt metaforiskās kārtis, balstoties pasakās, veidot riku, kas radošā un pieejamā veidā veicina iekļaušanu un cieņu pret dažādību.

○ Organizēt apmācības 18–30 g.v. jaunatnes līderiem no Bulgārijas un Latvijas, attīstot viņu komunikācijas, komandas, sociālās atbildības prasmes, mācoties un mācot pieņemt dažādību darbā ar 13–18 g.v. jauniešiem.

○ Veicināt savstarpēju sapratni starp paaudzēm, atbalstu starp jauniešiem, izmantojot neformālās izglītības pieejas.

○ Pielāgot izstrādātos rīkus mazāk attīstītiem reģioniem.

Sagaidāmie rezultāti:

○ Izveidoti rīki iekļaujošai un atbildīgai līderībai.

○ Apmācīti 20 jaunie līderi no Bulgārijas un Latvijas.

○ Ar rezultātiem iepazīstināti jaunatnes līderi, jaunatnes darbinieki, skolotāji un lēmumpieņēmēji, organizējot apmācības, publiskus pasākumus un tikšanās.

“Future Roots: Young Minds, Growing Together” – ieguldījums iekļaujošākā nākotnē

Atbalsta māja “Brīvupes” īsteno Erasmus+ programmas maza mēroga partnerības projektu jaunatnes jomā “**Future Roots: Young Minds, Growing Together**”, kura mērķis ir veicināt iekļaujošu sabiedrību, attīstot inovatīvus rīkus un stiprinot jauniešu līderu kompetences darbā ar dažādām jauniešu grupām. Projekts tiek īstenots no 2025.gada 1.septembra līdz 2027.gada 28.februārim sadarbībā ar Bulgārijas organizāciju **Knowledge Association Lovech**, un tā kopējais finansējums ir 60 000 eiro. Projekts tiek finansēts Eiropas Savienības Erasmus+ programmas ietvaros.

Viens no projekta galvenajiem rezultātiem ir pasakās balstītu metaforisko kāršu izstrāde. Šis rīks palīdzēs jaunatnes darbiniekiem, pedagogiem un jauniešu līderiem radošā un pieejamā veidā runāt par iekļaušanu, dažādības pieņemšanu, savstarpēju cieņu un sociālo atbildību. Kārtis būs praktiski izmantojamas darbā ar bērniem un jauniešiem dažādās mācību un neformālās izglītības vidēs.

Projekta ietvaros tiek organizētas starptautiskas apmācības 18–30 gadus veciem jauniešu līderiem no Latvijas un Bulgārijas. Mācību laikā dalībnieki pilnveido komunikācijas, sadarbības un līderības prasmes, apgūst neformālās izglītības metodes un mācās veidot drošu un iekļaujošu vidi darbā ar 13–18 gadus veciem jauniešiem. Īpaša uzmanība tiek pievērsta tam, kā veicināt savstarpēju sapratni, atbalstu un cieņpilnu attieksmi pret dažādību.

Svarīga projekta daļa ir arī izstrādāto metožu pielāgošana mazāk attīstītiem reģioniem, lai kvalitatīvi izglītības un jaunatnes darba rīki būtu pieejami plašākam speciālistu lokam neatkarīgi no viņu atrašanās vietas.

Noslēdzoties projektam, būs izveidoti jauni metodiskie materiāli iekļaujošas līderības veicināšanai, apmācīti 20 jaunie līderi no Latvijas un Bulgārijas, kā arī projekta rezultāti tiks prezentēti jaunatnes darbiniekiem, skolotājiem, lēmumu pieņēmējiem un citām ieinteresētajām pusēm publiskos pasākumos un apmācībās.

Projekts “Future Roots: Young Minds, Growing Together” apliecina, ka starptautiska sadarbība un neformālā izglītība var radīt praktiskus risinājumus, kas palīdz veidot atvērtāku, saliedētāku un iekļaujošāku sabiedrību, kurā ikvienam jauniešim ir iespēja augt, attīstīties un justies pieņemtam. Informācijai tālr. 26396952, Solvita.

Līdzfinansē Eiropas Savienība. Šī publikācija atspoguļo vienīgi autora uzskatus un viedokli, un ne obligāti Eiropas Savienības, Eiropas Komisijas vai Valsts aģentūras (Jaunatnes starptautisko programmu aģentūras) viedokli, kuras nav atbildīgas par tajā ietvertās informācijas jebkādu izmantošanu.

“Training for Future Changemakers” – starptautisks projekts, kas caur pasakām un radošumu stiprina iekļaujošu sabiedrību

No 2026. gada 25. līdz 29. jūnijam Lilastē norisinājās šī projekta kurss “**Training for Future Changemakers**”, pulcējot jaunatnes darbiniekus un jaunatnes līderus no Latvijas un Bulgārijas. Mācību mērķis bija attīstīt prasmes veidot iekļaujošu vidi bērniem un jauniešiem, izmantojot neformālās izglītības metodes, pasakas un metaforiskās kārtis.

Nedēļas garumā dalībnieki piedalījās praktiskās darbnīcās, diskusijās un komandu uzdevumos, kuros iepazīna dažādas pieejas darbam ar daudzveidīgām jauniešu grupām. Īpaša uzmanība tika pievērsta tam, kā pasakas un stāstu veidošana var palīdzēt attīstīt empātiju, pašizziņu, sadarbības prasmes un spēju pieņemt atšķirīgo.

Viens no projekta centrālajiem elementiem bija metaforisko kāršu izmantošana. Tās kalpoja kā rīks sarunu veicināšanai, emociju izziņāšanai un radošai problēmu risināšanai. Dalībnieki ne tikai apguva jaunas metodes, bet arī paši radīja metodes, kuras nākotnē varēs izmantot savā ikdienas darbā ar bērniem un jauniešiem.

Starptautiskā vide sniedza iespēju iepazīt dažādu valstu pieredzi un kultūras. Darbs jauktās komandās veicināja sadarbību, komunikāciju angļu valodā un savstarpēju mācīšanos. Dalībnieki dalījās ar savām profesionālajām praksēm un kopīgi meklēja risinājumus, kā veidot pieejamāku un iekļaujošāku vidi ikvienam jauniešim.

Projektā tika iesaistīti arī vietējie bērni un jaunieši, kuri piedalījās īpaši organizētās radošajās darbnīcās kopā ar starptautiskajiem dalībniekiem. Šīs aktivitātes ļāva praksē izmēģināt apgūtās metodes un vienlaikus veicināja starpkultūru dialogu un savstarpēju sapratni.

“Training for Future Changemakers” dalībnieki atzina, ka projekta laikā iegūtās zināšanas un praktiskā pieredze būs vērtīgs ieguldījums viņu turpmākajā darbā. Projekts vēlreiz apliecināja, ka iekļaušana sākas ar spēju uzklaut, sadarboties un radīt vidi, kurā ikviens jūtas pieņemts un novērtēts.

Dalībnieku atziņas

Mārcis Ingemārs (foto – no kreisās): “Šis projekts man atstāja ļoti pozitīvu iespaidu. Tas bija pirmais projekts, kurā es piedalījos, tāpēc viss bija jauns un interesants. Tā laikā ieguvu daudz vērtīgu zināšanu, guvu neaizmirstamas atmiņas un iepazinos ar lieliskiem cilvēkiem. Kopumā esmu pateicīgs par iespēju piedalīties un ceru, ka nākotnē varēšu iesaistīties arī citos līdzīgos projektos.”

Rūdis Gabranovs (foto – no labās): “Erasmus+ mācības Lilastē bija ļoti vērtīga un iedvesmojoša pieredze. Galvenais mērķis bija iepazīt un veidot kārtis, kas balstītas uz pasaku tēliem un pasaku pasauli, attīstot radošumu un sadarbības prasmes. Mācību laikā satiku daudz jauku un atsaucīgu cilvēku, ar kuriem bija patīkami strādāt un dalīties idejās. Esmu ļoti priecīgs par šo pieredzi un noteikti ieteiktu šādas Erasmus+ mācības arī citiem.”

Alise (pirmā no kreisās puses) stāsta: “Projekta mācības sniedza jauniešiem iespēju attīstīt jaunas prasmes un iegūt vērtīgu pieredzi. Īpaši vērtīgs bija darbs ar metaforiskajām kārtīm un pasaku metodiku, kas palīdzēja labāk iepazīt sevi, izprast emocijas un attīstīt pašizziņu. Dalībnieki pilnveidoja sadarbības, komunikācijas un līderības prasmes, vienlaikus iepazīstot citu valstu kultūras un veidojot jaunus kontaktus. Projekts iedvesmoja būt aktīvākiem savās kopienās un īstenot jaunas idejas.”

Gregs (piedalījās fokusgrupā kāršu testēšanā): “Man ļoti patika aktivitātes. Tās bija neparastas, bet interesantas. Patika, ka grupā bija dažāda vecuma dalībnieki.”

* Apmaksāts

Līdzjūtības

Vēl gribētos pabūt šai vasarā,
Saulē, ziedos un cilvēkos labos,
Bet rīts ausa skumjās un asarās,
Spēka pietrūka jaunai dienai.

Mūsu patiesa līdzjūtība **Ainai Sadovinai un meitām ar ģimenēm, pavadot VĪRU, TĒVU, VECTĒVU** mūžības ceļā.

Anitas un Noras ģimenes

Tas visskumjākais brīdis, kad mīļa sirds

Uz mūžu mūžiem pārtrūkst un stājas,

Tad zvaigznes pie debesīm asarās mirst

Un tukšas kā klajums kļūst mājas.

Skumju brīdī esam kopā ar **Aledijas Lāces ģimeni, TUVU CILVĒKU** aizsaulē aizvadot.

Modrīte, Sarmīte, Gunta

Mēs klusi paliekam šai krastā,
Vēji šalkos un mierinās mūs,
Bet tava vieta, kas bija šai dzīvē,
Vienmēr mūsu atmiņās būs.

Izsakām dziļu līdzjūtību **tuviniekiem, VITĀLIJU IVANOVSKI** aizsaulē pavadot.

Klasesbiedri, audzinātāja

Es domās tev, tēti, stāstīšu ilgi vēl,
Kā dārzā ziedi zied, kā pilādzis kvēl,
Kā dzērves aizlido ar dziesmu skumju,

Kā dienas man aizskrien bez tevis.

Izsakām līdzjūtību **Egonam Lācim un tuviniekiem**, pavadot **TĒVU** Mūžības ceļā.

Bijušie klasesbiedri

Paliks tavš darbigais gājums,
Tik auglīgu mūžu neizdzēš riets.
Caur kokiem, bērniem un mazbērniem būs turpinājums

Tai saulainai gaitai, ko beidzi tu iet.

Izsakām līdzjūtību **māsām, sievai, bērniem ar ģimenēm**, pavadot **PĒTERI LĀCI** mūžības ceļā.

Škaparu ģimene

Skumji galvas noliec priedes klusās,
Nolist viršos rieta mirdzums silts,
Nošalc vēsma: - Mierīga lai dusa,
Lai tev viegla tēvu zemes smiltis.

/L.Pēlmanis/

Klusa un patiesa līdzjūtība sāpju brīdī **Grigorijam Sadovinam ar ģimeni, BRĀLI** mūžībā pavadot.

Kaimiņi: Gusarova, Kaša, Indriks, Aleksejevi, Puki, Dokāni, Timofejevi

Man laikam tevis trūks vienmēr,
Pat tad, kad pārpilnība valdīs,
Kad bites ziedos rāmi dūks,
Man tiešām tevis ļoti pietrūks.

/I.Puidze/

Izsakām patiesu līdzjūtību **Kasparam Lācim un pārējiem tuviniekiem, TĒVU** mūžībā pavadot.

Veikala "Preiļis" kolektivs

Ne viss, kas aiziet, pazūd,
Ne viss, kas beidzas, zūd.
Caur mīlām atmiņām Cilvēks turpina būt.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Ainai Sadovinai un ģimenei, VĪRU un TĒVU** mūžībā pavadot.

Ivanovu ģimene

Aiz katra paliek dzīve
Un pasacītais vārds,
Bet atmiņas tik dārgas
Sirds ilgi saglabās.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **AINAI SADOVINAI ar ģimeni** smagajā dzīves brīdī, pavadot **VĪRU** mūžības ceļā.

Irēna, Aija un Juris ar ģimenēm

Mūža vilciens pa gadskārtu sliedēm
Norimis traukties un palicis kluss,
Smilšu kalnā zem dzīvības priedēm
Nu darbi, rūpes un vasaras dus.

/V.Rūja/

Lai mūsu klusa un patiesa līdzjūtība palīdz pārvarēt atvadu smagumu **Aledijai un tuviniekiem, pavadot VĪRU, TĒVU un VECTĒVU PĒTERI LĀCI** mūžības ceļā.

Kubulu pagasta kolēģi, Maija, Artūrs

Tā aiziet mūsu mīļie, aiziet no ikdienas rūpēm,
Aiziet mierā, klusumā un jaunā dzīvē.

Izsakām patiesu līdzjūtību **Aledijai Lācei un pārējiem tuviniekiem, VĪRU, TĒVU PĒTERI** pavadot mūžībā.

Kaimiņi – Vera, Garo, Lielbārzu, Apiņu ģimenes

Cilvēks neaiziet pavisam –
Viņš paliek sirdīs, atmiņās un gaismā.

Lai gaišas atmiņas dod spēku un mieru šajā skumju laikā.

Izsakām līdzjūtību **Aledijai ar ģimeni un tuviniekiem, PĒTERI LĀCI** mūžībā pavadot.

Māliju ģimene

Vakarzvaigzne mirgo klusi,
Sirds nu mieru atradusi!

Izsakām līdzjūtību **Aledijai Lācei, VĪRU PĒTERI** mūžībā pavadot.

Lauku feldšeri – Biruta, Lidiņa, Irēna, Rita, Iveta, Regina

Pārdod

Skaldīta malka. Cena 37 EUR/berkubā. Piegādes apjoms līdz 7 berkubiem (sausā, maisos). Tālr. 25543700.

Pārdod skaldītu malku, ir sausa. Tālr. 26550272.

Pārdod kārtīgi sakrāmētu lapu koku malku. Tālr. 25442582.

Pārdod sienu, 7 eiro/rulons, Medņevas pag., 3-korpusu arklu vai maina pret lakstu sitamo. Tālr. 29422905.

Pārdod 2-istabu dzīvokli 3. stāvā, malkas apkure. Tālr. 26278727.

Pārdod māju Balvu centrā, Brīvības 62. 440 000€ – 120 000€
mob. 29403028

Izsoles

Balvu novada pašvaldība izsludina nomas tiesības uz šādām zemes vienībām:

Atrašanās vieta	Kadastra apzīmējums	Platība ha	Nomas maksa EUR (gadā) bez PVN	Izsoles laiks	Pieteikšanās izsolei
Medņevas pagastā	3870 002 0353	1,5969 ha	118,00	2026.gada 14.augusts plkst. 10.20	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Medņevas pagastā	3870 002 0366	1,65 ha	102,00	2026.gada 14.augusts plkst. 10.30	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Medņevas pagastā	3870 002 0237	0,60 ha	44,00	2026.gada 14.augusts plkst. 10.40	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Medņevas pagastā	3870 003 0075 daļa	2,5 ha	154,00	2026.gada 14.augusts plkst. 10.50	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Medņevas pagastā	3870 003 0084 daļa	3,45 ha	241,00	2026.gada 14.augusts plkst. 11.00	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Rugāju pagastā	3874 013 0046	1,10 ha	76,70	2026.gada 14.augusts plkst. 11.10	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Baltinavas pagastā	3844 003 0709	0,70 ha	44,00	2026.gada 14.augusts plkst. 11.20	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Kubulu pagastā	3858 006 0396	0,06 ha	28,00	2026.gada 14.augusts plkst. 11.30	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Balvu pagastā	3846 005 0129	0,08 ha	28,00	2026.gada 14.augusts plkst. 11.40	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Lazdukalna pagastā	3864 002 0056 daļa	1,80 ha	136,00	2026.gada 14.augusts plkst. 11.50	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Lazdukalna pagastā	3864 009 0289	10,6 ha	1440,50	2026.gada 14.augustas plkst. 12.00	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00
Lazdukalna pagastā	3864 009 0185 daļa	16,6 ha	2141,40	2026.gada 14.augusts plkst. 12.10	2026.gada 12.augusta plkst. 10.00

Zemes nomas līguma termiņš tiek noteikts saskaņā ar Publiskas personas finanšu līdzekļu un mantas izšķērdēšanas novēršanas likumā noteikto, kas nedrīkst būt ilgāks par 70 (septiņdesmit) gadiem.

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv.

Balvu novada pašvaldība izsludina atklātā mutiskā izsolē ar augšupejošu soli nomas tiesības uz:

Nr.p.k.	Nekustamais īpašums	Nosacītā cena EUR/ bez PVN	Pieteikšanās izsolei	Izsoles norises laiks
1.	Nedzīvojamo telpu Nr. 31 – pieliekamo – 3,10 m² platībā un Nr. 32 – kabinetu – 16,20 m² platībā nekustamajā īpašumā Tautas ielā 6, Viļakā , Balvu novadā, kas atrodas poliklīnikas ēkas (kadastra apzīmējums 3815 001 0178 017), 2. stāvā, telpu grupas kadastra apzīmējums 3815 001 0178 017 003.	41,30 EUR (četrdesmit viens eiro un 30 centi) par telpu 19,30 m² platībā nomu mēnesī bez PVN.	12.08.2026. plkst. 10.00	14.08.2026. plkst. 10.00

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv.

Balvu novada pašvaldība pārdod atklātā mutiskā izsolē nekustamos īpašumus

Izsoļu norises datums – 21.09.2026.

Nr. p.k.	Nekustamais īpašums	Nosacītā cena EUR	Drošības nauda EUR (10%)	Solis EUR	Izsoles norises laiks
1.	“Josta”, Tilžas pagastā , Balvu novadā, ar kadastra numuru 3886 006 0245, kas sastāv no vienas zemes vienības (starpgabala) ar kadastra apzīmējumu 3886 006 0244, 0,72 ha platībā.	3700,00	370,00	100	plkst. 10.20
2.	Viļakas ielā 23, Žiguros , Žiguru pagastā, Balvu novadā, ar kadastra numuru 3898 003 0139, kas sastāv no zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 3898 003 0139, 0,1492 ha platībā.	2800,00	280,00	100	plkst.10.00

Visiem pretendentiem līdz **2026.gada 18.septembra plkst. 10.00** jāiesniedz pieteikums dalībai izsolē, jāiemaksā drošības nauda 10% apmērā no nosacītās sākuma cenas un reģistrācijas maksa EUR 20 (divdesmit eiro) Balvu novada pašvaldības, reģ. Nr. 90009115622, bankas kontā: AS “Citadele banka”, konta Nr. LV05PARX0012592970001.

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv.

Indekss 3004

aduguns

IZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS

IZDEVĒJS

SIA “BALVU VADUGUNS”

Nodokļu maksātāju apliecības Nr. LV43203002982

REDAKCIJAS ADRESE

TEĀTRA IELĀ 8

BALVOS, LV-4501

NORĒĶINU KONTS

A.S. SEB BANKA

Nr. LV21UNLA0024000467345,

kods UNLALV2X

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem atbild to autors.

REKLĀMA, SLUDINĀJUMI

D.Dimitrijeva

T. 64507018

26161959

REDAKTORS **E.GABRANOVŠ** – T. 29360850

ŽURNĀLISTI: **S.KARAVOIČIKA** – T. 26707934;

A.SOCKA – T. 29378903; **I.TUŠINSKA** – T. 27145837;

A.LOČMELIS – T. 26665086. KOREKTORE – **S.GUGĀNE**

GRĀMATVEDE **S.BĒRZIŅA** – T. 25908200

ŠOFERIS **A.KIRSANOVŠ** – T. 27870730

Tālrunis-autoatbildētājs – 64520961

e-pasts: **vaduguns@apollo.lv**

mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-

SIA “Balvu Vaduguns”,

A.TRUBŅIKS

Iespiests SIA

“Poligrāfijas grupa

Mūkusala”, Rīgā,

Mūkusalas 15A

Tirāža – 1700